AKIRA YOSHIMURA

Supliciul unei adolescente
Surâsul pietrelor

Akira Yoshimura

SUPLICIUL UNEI ADOLESCENTE

urmat de

SURÂSUL PIETRELOR

Traducere din japoneză de
ANCA FOCȘENEANU

HUMANITAS
București, 2006

AKIRA YOSHIMURA, scriitor japonez născut la Tōkyō în 1927, este autorul a peste douăzeci de romane, culegeri de povestiri și eseuri. În scrierile sale se inspiră din vechile legende nipone, din istoria recentă a Japoniei, din cotidianul fierbinte - incluzând chiar rubricile de fapt divers -, ca și din propria biografie. Câteva dintre temele recurente sunt libertatea, vinovăția, supraviețuirea sau inadaptarea. Printre operele sale cele mai cunoscute se numără *Shojo kakei (Supliciul unei adolescente),* 1959, *Ishi no Bisho (Surâsul pietrelor),* 1962, *Hoshi e no tabi (Călătorie spre stele),* 1966 - care i-a adus Premiul Osamu Dazai, *Toi hi no senso (Războiul vremurilor îndepărtate),* 1978, *Hasen (Naufragii,* primul roman al autorului tradus în engleză), 1982, *Hagoku (Evadare),* 1983, *Kari shakuhō (Libertate condiționată),* 1988, *Amerika Hikozo (Hikozo),* 1999.

Coordonatorul colecției
ALEXANDRA RUSU

Coperta colecției
GABI DUMITRU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
YOSHIMURA, AKIRA
Supliciul unei adolescente / Akira Yoshimura;
trad.: Anca Focșeneanu. - București:
Humanitas, 2006
ISBN 973-50-1140-9

I. Focșeneanu, Anca (trad.) 821.521-31=135.1

SHOJO KAKEI & ISHI NO BISHO by Akira Yoshimura
© 1959, 1962 by Akira Yoshimura
Original Japanese edition published by Shinchosha Co. Ltd.
Romanian translation rights arranged with Akira Yoshimura through Japan Foreign-Rights Centre/Simona Kessler International Copyright Agency Ltd.

© HUMANITAS, 2006, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: C.P.C.E. - CP 14, București
tel. 021/311 23 30, fax 021/313 50 35
cpp@humanitas.ro www.librariilehumanitas.ro

ISBN 973-50-1140-9

SUPLICIUL UNEI ADOLESCENTE

1

Din clipa în care mi-am dat ultima suflare, m-a învăluit deodată un aer proaspăt, ca și cum ceața deasă din jurul meu s-ar fi risipit pentru o vreme.

Mă simțeam înviorată, de parcă întreg trupul mi-ar fi fost scăldat în apă limpede și rece de izvor. Îmi dădeam seama că simțurile mele erau neobișnuit de treze și vigilente.

Între streașină noastră și cea a casei din spate atârna ca un hamac o pânză de păianjen presărată cu rouă care strălucea prin fereastră, orbindu-mă. Acolo, în umbra streșinii casei vecine, am putut distinge clar un păianjen mic care se odihnea în taină, la adăpost de ploaie. Am putut chiar să văd picăturile fine de apă strălucind albe în vârful nenumăratelor firișoare de păr de pe pântecele lui umflat ca un mugure.

Și auzul meu era extrem de ascuțit.

Auzeam sunetul picăturilor de ploaie care cădeau de pe marginile acoperișului și realizam chiar și diferențele de timbru în funcție de locul de care se loveau.

Sunetul monoton și sec, semănând cu cel al unui obiect care se sparge, era cel al picăturilor care cădeau pe pragul de piatră de la intrarea în bucătărie. Celălalt sunet, vesel și zglobiu, era al picăturilor care cădeau pe cărăruia pietruită de sub fereastră. Distingeam chiar și sunetul pietricelelor lovindu-se una de alta în băltoacele mici formate la căderea fiecărei picături de ploaie. Deodată reveria simțurilor mele a fost curmată. Un sunet de claxon slab,

dar ascuțit, venind dinspre ulița din fața casei, înghiți muzica limpede și veselă a picăturilor de ploaie. Sosise mașina care urma să mă ia. Mi-am încordat auzul.

Portiera mașinii se deschise cu zgomot și apoi se auziră pași care se apropiau de casă, evitând bălțoacele. Am privit cu atenție geamul ușii de la intrare. În acel geam mat se reflecta vag o siluetă albă, și apoi niște degete rozalii apucară strâns marginea ușii care se deschise scârțâind.

— Familia Mizuse, nu-i așa? Suntem de la spital, își arătă fața un bărbat slab care purta un halat alb, scurt și nu prea curat.

În acea clipă, tata și mama își întoarseră privirile rătăcite către intrare, și apoi, realizând ce se întâmpla, se ridicară brusc și, grăbiți, începură să strângă lucrurile din încăpere. În mijlocul camerei strâmte zăcea trupul meu întins pe spate, iar măștile albe pe care mama le picta pentru a mai câștiga un ban în plus erau îngrămădite dezordonat într-un colț.

Mama de-abia se întorsese de zece minute de la primărie, unde fusese pentru formalități, și nici ea, nici tata nu își închipuiseră că mașina avea să vină atât de curând.

— Ne scuzați, este foarte dezordine… îngăimă mama politicos, invitându-l înăuntru pe bărbat și netezindu-și obsesiv cu vârful degetelor marginea chimonoului.

Acesta își scoase imediat pantofii și intră fără ezitare pe *tatami* [1]-urile înnegrite. Era un bărbat cu o față osoasă, roșu în obraji.

— Când a decedat? întrebă el ca din obișnuință, de îndată ce se așeză lângă trupul meu întins pe *tatami.*

— Puțin după ora nouă.

Mama îl țintui cu ochi cocheți.

Bărbatul păru deodată că ezită să-i vorbească politicos acestei femei cu părul răvășit și haine ponosite.

[1] Rogojini din pai de orez. *(n. t.).*

— Pare încă tânără, spuse el încurcat, privind spre chipul meu acoperit cu o pânză.

— Da, avea șaisprezece ani.

— Ce nenorocire! spuse bărbatul, compunându-și o mină tristă.

Halatul pe care îl purta era uzat și jumătate dintre nasturi atârnau gata să cadă.

— Îmi pare rău că trebuie să vă tulbur, dar mi-ați putea arăta aprobarea pentru incinerare?

Mama, părând să nu înțeleagă pentru un moment, îl privi întrebător.

— Hârtia pe care cu siguranță v-au dat-o de la primărie…

Înțelegând de data asta, clătină din cap, se întoarse puțin și scoase din mâneca chimonoului o hârtie împăturită de mai multe ori, întinzând-o cu grijă bărbatului.

Tata, cu ochii roșii și tulburi, stătea nemișcat într-un colț al camerei.

— Vă rog, de asemenea, să puneți aici ștampila dumneavoastră[2]… Dacă nu aveți ștampilă, puteți să puneți și amprenta digitală, spuse bărbatul, cu un aer vădit grăbit, întinzând pe *tatami* o hârtie prin care părinții mei consimțeau ca trupul meu să fie folosit pentru disecție.

— Da, imediat, răspunse mama binevoitoare.

Se ridică și se așeză îndată în fața dulăpiorului încastrat în dulapul mare din perete, apoi scoase dintr-un raft o ștampilă mică, învechită, legată cu o sfoară.

O aduse și, pentru că nu mai avea tuș, suflă de câteva ori peste sigiliu.

— Vreau să vă asigur încă o dată că, după ce trupul fiicei dumneavoastră va fi investigat cu grijă la spital, îl vom incinera și vă vom aduce apoi osemintele. Toate cheltuielile necesare în acest timp vor fi suportate bineînțeles de către noi.

---

[2] În Japonia, fiecare persoană are un sigiliu personal care este folosit în loc de semnătură. *(n. t.).*

Glasul bărbatului avea o solemnitate care părea să vină din faptul că spusese aceste vorbe de nenumărate ori.

Mama, clipind din ochi cu o expresie misterioasă, încuviință.

— A, mai e ceva…

Bărbatul duse mâna la buzunarul interior al halatului și scoase un pachet învelit în hârtie albă.

Pe el era scris cu cerneală „pentru îmbălsămare”.

— Din partea spitalului, spuse bărbatul cu o figură ceremonioasă, punând pachetul în fața mamei.

— Vă mulțumim foarte mult, zise mama, și, puțin jenată, își plecă adânc capul.

Tata, care stătea umil în colț, o imită.

— De asemenea… începu bărbatul cu o voce și mai oficială.

Mama îl privi, înclinându-și capul cu o expresie de o nemărginită umilință.

— Conform regulamentului spitalului, corpul fiicei dumneavoastră va fi ținut acolo cel puțin o lună… Ar fi bine să hotărâm acum când să vi-l aducem.

Bărbatul căuta să citească reacția mamei.

— Mulțumim, îngăimă mama cu un surâs încurcat, neștiind parcă ce să răspundă.

— Peste două luni e bine? propuse bărbatul, nerăbdător să termine cât mai repede.

Părând că tot nu știe ce să răspundă, mama se întoarse cu o privire rugătoare către tata, care stătea în colțul camerei. Privirile li se întâlniră, dar el nu făcea decât să clipească timid. Pentru prima dată o vedeam pe mama aruncându-i tatei o astfel de privire. Tata păru și el descumpănit de privirea ei.

— E bine așa?

Presată de vocea nerăbdătoare a bărbatului, mama își întoarse mecanic fața spre el și încuviință.

— Atunci totul e în regulă, zise bărbatul, notând cu stiloul pe fața plicului „două luni”. Mă duc să aduc coșciugul, adăugă și ieși.

Pe chipul mamei reveni îndată expresia aspră și obosită pe care o avea de obicei. Luă repede pachetul cu bani și-l puse pe cutia cu mandarine așezată lângă căpătâiul meu. Privea pachetul ca și cum i-ar fi cântărit conținutul, iar pe față i se citea îngrijorarea. Nici tata nu-și desprindea ochii de la pachet.

La ușă se auziră voci ciudat de vesele, și bărbatul în halat alb intră cu spatele, cărând un sicriu de lemn, plin de vine. De cealaltă parte sicriul era purtat de un bărbat îmbrăcat tot în halat alb, tânăr, cu un păr bogat.

Pentru că odaia era foarte strâmtă, sicriul fu pus alături de trupul meu. În cameră nu mai era loc nici să te miști.

Fu deschis capacul și pătura subțire care îmi acoperea trupul fu dată la o parte.

Purtând doar o cămașă, zăceam întinsă pe spate, iar degetele cu unghii lăcuite îmi erau împreunate, cum mi le așezase mama.

Mâinile osoase ale slăbănogului cu obraji roșii se strecurară sub șalele mele, și mâinile cărnoase ale bărbatului tânăr m-au apucat de pulpe. Poate pentru că trupul meu era înghețat, am simțit că mâinile celor doi mă ardeau.

Bărbații îmi ridicară trupul și-l așezară în sicriu. Scândurile erau aspre și la un moment dat umărul meu ieșit din cămașă se lovi puternic de un nod al lemnului. Lemnul era însă nou, căci în sicriu plutea o aromă plăcută.

Capacul fu pus și cei doi ridicară sicriul din față și din spate.

— Ajută-i și tu, îl îndemnă mama pe tata, care se ridică grăbit din colțul camerei și sprijini neîndemânatic una din părțile sicriului.

Astfel susținut, sicriul trecu prin ușă înclinat într-o parte.

Deodată ploaia începu să răpăie pe capac, împrăștiind urmele de rumeguș albicios. Acel zgomot al ploii umplu sicriul.

Mașina oprită în fața casei era o mașină luxoasă, neagră care, spălată de ploaie, lucea încântător, reflectând cu claritate șirul de case cu streșinile îngrămădite unele în altele.

Portierele din spate fură deschise și sicriul meu fu împins în mașină de către cei doi bărbați. În mod ciudat, deși privirea îmi era împiedicată de pereții sicriului și de caroseria mașinii, vedeam limpede ulița inundată de ploaie, ca și cum aș fi privit prin pereții străvezii ai unui acvariu cu apa proaspăt schimbată.

La porțile caselor îngrămădite de-a lungul uliței se iviseră fețe care priveau lacome, unele curioase, altele disprețuitoare. Pe acea uliță nu trecuse niciodată până atunci o mașină atât de luxoasă.

Cei doi bărbați în alb urcară în mașină, înghesuindu-se lângă sicriul meu.

— Putem merge, îi spuseră șoferului.

— E îngrozitoare ploaia asta!

Își scoaseră batistele și-și șterseră fruntea și mâinile.

Mașina porni încet.

Fața prelungă a mamei privindu-mă din poarta casei… tata arătându-și numai pe jumătate chipul speriat prin ușă… Amândoi se depărtau, pierind în ploaie.

— Adio, am murmurat.

Mașina înainta cu greu pe ulița îngustă.

Femei și copii adăpostiți sub streșini se aplecau să vadă mai bine prin parbrizul mașinii care trecea pe lângă ei, sau atingeau cu degetul caroseria, lăsând o dâră subțire.

— Ce loc mizerabil! murmură șoferul, conducând cu grijă.

Ștergătoarele se mișcau rapid. Parbrizul era plin de apă.

Ieșind de pe uliță, mașina luă viteză. Dar pentru că drumul era îngust, trebuia din când în când să încetinească.

La un moment dat, se văzu o căruță chiar în mijlocul drumului. Apropiindu-se, șoferul claxonă. Un bătrân cu o pelerină de ploaie peticită se ivi cu mișcări lente dintr-o baracă veche și eliberă drumul.

Deodată, pe o parte a drumului am zărit un tânăr cu o față palidă, adăpostindu-se sub o umbrelă de hârtie cerată. Îmi aminteam chipul lui. Era un fost coleg de gimnaziu, Tomio Fujiwara. Purta o salopetă albastră de muncă și ținea cu grijă la piept un buchet de flori învelit în celofan.

Față de șirurile de case decolorate de pe ambele părți ale drumului culoarea vie a florilor reflectată în celofan părea de o extremă frumusețe și puritate.

Mașina înainta lent.

Tomio se lipi și mai strâns de peretele de scândură al casei prin fața căreia trecea.

Umbrela se lovi ușor de mașina noastră.

Am privit în urmă. L-am văzut pe Tomio cum se depărtează pe drumul ud de ploaie, purtându-și umbrela pe umăr.

— Adio, i-am spus și lui.

Culoarea florilor persista încă în ochii mei. Tomio cu un buchet de flori… Mi se părea o combinație nepotrivită. Deși venea îmbrăcat modest la școală, ca și ceilalți elevi, hainele lui erau totdeauna foarte curate. Avea trăsături delicate și când se tundea zero creștetul capului său strălucea în nuanțe albăstrii.

Am privit în urmă până când umbrela, care părea o ciupercă în ploaie, nu s-a mai văzut.

Mașina continua să înainteze pe drumul sinuos.

— Când a murit? întrebă bărbatul tânăr.

— Puțin după ora nouă, din câte mi-au spus.

— Deci de vreo două ore.

— Da. Am avut mare noroc. Cei de la laborator se vor bucura, zâmbi slăbănogul, arătându-și dinții înnegriți de tutun.

— Domnule Murakami, ne grăbim pentru că trebuie să-i preleveze organele cât sunt încă proaspete, îi spuse apoi șoferului, scoțându-și o țigară din buzunar.

— Am înțeles, răspunse șoferul degajat, fără să se întoarcă.

Mașina străbătu orașul și, urcând puțin, trecu peste un pod lung de lemn pe unde circulau multe mașini.

Bărbatul tânăr șterse de două, trei ori cu mâna geamul aburit din cauza ploii și privi la râul lat, învăluit de ceață.

Ajunserăm într-un cartier animat.

Curând ploaia se domoli. La o cotitură a drumului începu să se zărească soarele. Zgomotul ploii fu înlocuit de sunetele claxoanelor și de zarva orașului care prindea viață.

Din bulevard, mașina continuă pe un drum în pantă, străjuit de un zid de piatră dintr-un cartier rezidențial. Soarele atingea crestetele arborilor care se ridicau peste zid și verdele lor dens se reflecta în geamurile mașinii. Bătea probabil vântul, fiindcă din când în când se auzeau căzând pe capota mașinii picături mari, scurse de pe frunzele copacilor.

Bărbatul tânăr deschise geamul.

— Nu mai plouă.

Privea afară, strângând din ochi pentru a se feri de lumină. Frunzișul verde se reflecta în pupilele lui.

— Ce ghinion avem! Când e umezeală, cadavrele se strică repede, spuse slăbănogul, apoi îmi aruncă o privire, ridicând capacul sicriului.

Un aer proaspăt și răcoros pătrunse în interior. Trupul meu acoperit doar de cămașă fu țintuit de privirile lui.

— E o fată foarte tânără.

— Da, se pare că nu avea decât șaisprezece ani.

Binedispus, bărbatul îmi privea chipul ca și cum ar fi măsurat din priviri un pește aruncat într-un coș.

— Are față de copil, dar trupul ei e bine dezvoltat pentru vârsta asta, spuse slăbănogul, holbându-se fără jenă la toate formele trupului meu.

Tânărul nu zise nimic.

Slăbănogul își fumă până la capăt țigara, fără să-și dezlipească privirile de la mine.

Mi-era rușine de-mi venea să intru în pământ și mă simțeam umilită de trupul meu expus astfel, privit de sus până jos.

Deodată mi-am dat seama de rușinea pe care probabil că o simțise mama într-o zi, când tata îmi spusese așa, într-o doară:

— Mieko, începi să semeni cu mama ta când era tânără.

Mama tresărise o clipă și, încruntându-și jignită sprâncenele, îmi aruncase o privire. Se disprețuia pentru faptul că se căsătorise și făcuse un copil cu un om de obârșie modestă ca tata.

Mama era fiica cea mai mică dintr-o familie de preoți shintoiști[3]. Căsătorită cu fiul unei familii bogate, care suferea însă de o boală mintală, fugise și venise acasă, dar părinții, care primiseră bani pentru a accepta căsătoria, o alungaseră imediat. După un an, nemaiputând suporta, fugise din nou și se angajase chelneriță la o rotiserie unde tatăl meu era bucătar. Așa se cunoscuseră.

Știam că semănăm cu mama. De câte ori îmi priveam în oglindă chipul fin și prelung, cu tenul frumos parcă o vedeam pe ea. Dar această asemănare cu ea mă tulbura. Mi se părea că a pretinde că semăn cât de puțin cu ea era un sacrilegiu.

Tata îmi spunea mereu că mama era de obârșie nobilă. Pentru mine era o ființă care crescuse într-o lume cu totul diferită de lumea mea și a tatei. Înfățișarea ei, vorbele ei,

[3] Shintoismul este religia cea mai veche a Japoniei, caracterizată mai ales prin cultul strămoșilor. *(n. t.).*

manierele ei, toate dovedeau multă distincție, iar când se așeza în genunchi să salute pe cineva, grația cu care își împreuna mâinile arăta că fusese obișnuită din fragedă copilărie cu astfel de gesturi printr-o educație strictă.

Tata era atât de pasionat de jocurile de noroc, încât își pierduse slujba. De vreo doi, trei ani, în fiecare dimineață, după ce își rula cu grijă jambierele în jurul picioarelor, pleca pentru a lucra ca zilier pe un șantier. Cum câștiga ceva bani, îi și pierdea la joc. Din această pricină eram săraci lipiți pământului, iar mama se vedea nevoită să picteze măști.

Când venea acasă fără nici un ban, mama, de ciudă, îl lovea cu un băț. Dar chiar și când îl lovea astfel avea o anume noblețe. Tata, cu fruntea lipită de *tatami,* îndura fără să crâcnească această pedeapsă severă a mamei.

— Nu pare să fie chiar inocentă, spuse bărbatul tânăr privind peste umărul celuilalt.

Părul meu era vopsit într-un roșcat-deschis, iar unghiile de la mâini și de la picioare erau lăcuite cu roșu.

— După ce au pus-o să muncească pentru ei, acum, că a murit, îi vând și trupul, spuse bărbatul slăbănog pe un ton compătimitor, ca pentru a se scuza că se holba așa.

Deodată m-am întristat. Mă simțeam revoltată auzindu-i că vorbesc astfel despre părinții mei.

Că muncisem pentru părinții mei era adevărat. Dar o făcusem din propria mea voință.

Prima dată mă angajasem imediat după terminarea gimnaziului. Apoi tot schimbasem slujbe bine plătite. Desigur, făceam asta din motive financiare, dar pe undeva și dintr-un sentiment de vinovăție față de faptul că mama era nevoită să ducă un trai plin de lipsuri.

Cu o lună înainte, abandonasem slujba de chelneriță pe care o avusesem și intrasem într-o trupă de dansatoare de cabaret. Tot gândul la mama mă făcuse să aleg din instinct o slujbă ca aceasta, care îmi permitea să aduc cât mai mulți bani în casă.

Specificul acelei trupe de cabaret era că foloseau patine cu rotile.

Eu, neîndemânatică de felul meu, nu știam să merg nici pe bicicletă, așa că în timpul exercițiilor pe patine am căzut de nenumărate ori, pierzându-mi chiar și cunoștința. Picioarele mi se umpleau de vânătăi, iar noaptea nu puteam dormi din pricina durerii.

Începusem antrenamentul de vreo patru zile, când aproape că m-au obligat să apar pe scenă, împreună cu echipa. …Începea muzica. Noi, pe rotile, intram una câte una, lunecând în cercul luminos din centrul scenei. Lângă mine, singurul bărbat din cei patru membri ai grupului, care era și șeful nostru, mă ținea strâns de mână și de mijloc ca să nu cad, afișând un zâmbet neîntrerupt pe fața acoperită cu un strat gros de fard. Era un bărbat care începea să îmbătrânească și care nu mânca niciodată decât lucruri moi, având un stomac sensibil. Lumina își schimba culoarea, începea o melodie dulceagă, iar eu eram prima care își desprindea eșarfa din jurul coapselor, apoi îmi scoteam sutienul. Deși era întâia dată în viață când făceam așa ceva, uitam de rușine, fiind prea preocupată să nu cad.

Ne învârteam pe toată scena până aproape de scaunele spectatorilor. Când câte o femeie din public, speriată că o s-o lovim, scotea un strigăt ascuțit, ne întorceam pe ring descriind un semicerc. În ritmul melodiei alunecam ca niște valuri. Melodia se apropia de sfârșit. Ne luam pozițiile diferite de final și, salutând zâmbitoare publicul, dispăream una câte una în umbra cortinei.

În cabine ne băgăm repede rotilele în genți de sport, ne luam lucrurile în brațe și, îmbrăcate lejer, ieșeam în grabă pe ușa destinată angajaților cabaretului. Luam un taxi și ne îndreptam spre alt cabaret.

Eu primeam în medie pentru o reprezentație opt sute de yeni, și într-o seară ajungeam să câștig până la trei mii de yeni.

— Pe șeful nostru nu-l atrag femeile. E ceva în neregulă cu el, spusese odată disprețuitor una dintre dansatoare.

Era trecută de treizeci de ani și avea o față comună. Spunea că șeful provoca scandaluri cu băieți tineri cam de două, trei ori pe an. Partenerul era fie membrul unei trupe de muzică, fie un chelner. Sau chiar un necunoscut întâlnit pe stradă. Șeful, care de obicei își netezea întruna cu grijă părul subțire, în astfel de ocazii se schimonosea de supărare de nici nu-l mai recunoșteai.

Șeful vorbea totdeauna cu o voce pițigăiată ca de femeie și se purta suspect de blând cu noi. Dar, atunci când cineva lipsea pe neașteptate sau întârzia chiar și numai un minut de la ora de întâlnire, se înroșea tot și, neputându-și stăpâni furia, ne pocnea cu toată puterea peste față cu palma convulsionată. În plus, ne reținea ca pedeapsă și din banii de spectacol.

Erau și fete care, nesuportându-l, renunțau, dar el le înlocuia îndată cu altele noi și avea talentul ca în trei zile să le pregătească astfel încât să poată apărea pe scenă.

Cu două seri în urmă, tocmai când mă pregăteam să plec de acasă, mi-am dat seama că aveam febră mare. Dar, cum știam că dacă aș fi lipsit mi-ar fi oprit din bani, m-am dus, abia ținându-mă pe picioare, la locul stabilit.

În acea seară am mers din cabaret în cabaret cu o viteză uimitoare. În ultimul cabaret abia mai realizam ce se întâmplă în jurul meu și m-am prăbușit pe scenă, lovindu-mă tare la șold. Palmele șefului au răsunat ca prin vis pe obrajii mei.

Mă duseseră acasă, dar febra nu-mi scădea deloc, iar pânza umedă de pe fruntea mea se încingea imediat. Respiram cu greutate și priveam fix, înnebunită de durerea care mă apăsa în piept.

Când m-a consultat doctorul, era prea târziu ca să mai pot fi salvată. Am murit de pneumonie.

— De ce nu m-ați chemat mai devreme? S-ar fi putut trata așa de ușor, spuse cu un ton dojenitor doctorul tânăr cu ochelari care venise să mă vadă.

Mama se întoarse ofensată și nu-l servi nici măcar cu un ceai.

Nu eram revoltată că mama nu chemase doctorul decât în ultima clipă, deși știam că avea destui bani din cei aduși de mine.

Când tata îi spusese umil, cu buze tremurânde, că aveam să mor, îi răspunsese indiferentă, încruntându-și sprâncenele:

— E doar o simplă răceală.

Chiar dacă nu mai putusem fi salvată, îi eram recunoscătoare până la lacrimi mamei pentru că chemase doctorul pentru mine. Era prima dată în viața mea când venea să mă vadă un doctor. Șeful trupei trecuse pe la noi să ceară despăgubiri pentru că îi stricasem spectacolul. De la căpătâiul meu încins de febră mama îi vorbise extrem de răstit. Pronunța unul după altul cuvinte neînchipuit de grosolane. Nu-mi venea să cred că făcea toate astea pentru bani.

— Destul ai exploatat-o!

Deși eram aproape inconștientă, la aceste cuvinte îmi dăduseră lacrimile. Simțeam cuprinsă în ele toată dragostea mamei.

Șeful se ridicase brusc, temurând violent, și plecase fără să închidă ușa.

Mașina se oprise și nu mai înainta deloc. În față se înșirau ca niște cărăbuși multe mașini cu caroseria strălucind, ude de ploaie.

— Ce-o fi? întrebă bărbatul slab, suspicios, privind prin parbriz.

— O fi vreun accident, murmură șoferul ca pentru el, aplecându-se pe geam să se uite.

Mașinile așteptau. Se opriseră și câteva autobuze, iar conductorii cu chipiu scoteau capetele pe fereastră.

— Ce ne facem? spuse iritat bărbatul slab. Dacă nu vom putea lua organele cât sunt proaspete, nu am făcut nimic. Ce-ar fi să dai în spate și să încercăm să ocolim?

La aceste vorbe, șoferul întoarse capul și se uită în spate.

— N-avem cum să mai ieșim de aici.

Într-adevăr, în spate se înșiruiau deja vreo zece mașini și altele continuau să sosească. Bărbatul slab începu să se neliniștească.

— Ce naiba fac? spuse înfuriat.

Atunci, bărbatul tânăr, care se uita afară, spuse deodată calm:

— Se pare că trece un convoi.

Se uită și șoferul pe geam.

Pe trotuarul umbrit se înghesuiau femei, copii și trecători care priveau cu toții în susul drumului.

Atunci se auzi la megafon vocea ascuțită a unei femei, pe fondul unei melodii demodate. Valurile de oameni începură să se unduiască și polițiști de la circulație, cu banderole verzi pe braț, le atrăgeau atenția să nu iasă pe carosabil.

— Ce se întâmplă? întrebă și slăbănogul cu oarecare interes, privind pe geam.

Muzica și sunetul megafonului se apropiară, și atmosfera se încinse. Încetaseră și fluierele polițiștilor.

— Este parada de Miss a districtului X spuse bărbatul tânăr cu entuziasm.

În mașină, toată lumea se înveseli. Slăbănogul își pierdu expresia iritată și începu să râdă întruna.

La început trecu lent o mașină de reclamă, mare, exagerat împodobită, difuzând muzică și anunțuri. Urmă o mașină decapotabilă, înfășurată în ghirlande și flori artificiale, în care ședea o femeie tânără purtând pe cap o coroană și îmbrăcată într-o mantie roșie. Femeia fusese machiată cu grijă, pentru că și fardul, și coafura erau în perfectă ordine, potrivindu-se de minune cu chipul ei fin. Cu un zâmbet forțat pe fața obosită, le făcea încontinuu

semne cu mâna pietonilor de pe trotuar și oamenilor din mașini.

În silueta ei m-am revăzut pe mine la cabaret, purtând haine strălucitoare și patinând cu o față zâmbitoare.

Părea obosită și plictisită să zâmbească și să facă semne cu mâna. Zâmbetul ei era nenatural și crispat, iar la colțurile gurii se vedea că îi vine să plângă.

Am zărit pe fața fardată a femeii mici firișoare de păr. Am văzut și cum, de câte ori zâmbea, fardul întărit forma mici cute la baza nasului.

Ea, vie, stătea în picioare într-o mașină decapotabilă, învești mântată în straie strălucitoare, în timp ce eu, moartă, eram întinsă doar în cămașă într-un sicriu noduros. Absolut firesc, dar simțeam că această deosebire era prea mare.

Bărbatul slab îi făcu semn cu mâna în glumă. În mașină se răspândi un râs vesel.

Și apoi mai trecură multe mașini decapotabile în care erau câte două fete cu trupul înfășurat în eșarfe pe care scria „Miss din districtul X”. Unele dintre ele își fluturau mâna mecanic, fără să zâmbească măcar, altele erau tinere și zâmbitoare și salutau neobosite mulțimea.

Și pietonii, și cei din mașini râdeau. Dar era un râs timid, parcă regizat. Probabil simțeau o anumită jenă față de aceste fete aproape dezbrăcate cu eșarfele lor.

Pe urmă, muzica și vocea de la microfon a femeii se depărtară, iar parada luă sfârșit. În final, mai trecu în viteză o mașină decapotabilă în care erau două femei cu chipuri inexpresive.

Șirul de pietoni se risipi. Printre grupurile de mașini se auziră fluierele polițiștilor.

Bărbații în alb se reașezară cu fețe zâmbitoare.

— Mi-a plăcut!

În mașină continuă fără oprire o conversație animată și veselă.

De-abia pornisem, când mașina trebui să se oprească din nou pentru un timp. Bărbatul slab se înroși puțin de enervare. Fluierul polițistului răsună ascuțit.

Eu zăceam în sicriu nemișcată, cu mâinile împreunate.

2

Sicriul meu fu introdus prin ușa din spate a spitalului și dus imediat într-o încăpere dintr-o clădire veche de beton. Podeaua, pereții și tavanul erau cimentate și aveau o culoare cenușie din cauza igrasiei.

În fundul camerei se aflau șase bazine de ciment cu margini de cărămidă, acoperite cu un capac de lemn, semănând cu niște acvarii mari, iar pe o masă din colțul camerei erau puse în dezordine cutii pătrate de lemn și urne.

Nici nu trecuseră bine cinci minute și își făcură apariția doi bărbați tineri în halate albe. Unul era negricios la față și extrem de înalt, celălalt avea un ten palid și era neras.

Bărbatul cel înalt se apropie cu pași mari, deschise capacul coșciugului meu și brusc mă apucă puternic de brațe. Apoi îmi ridică și-mi lăsă de câteva ori brațele cu degetele încleștate.

— E bine. Trupul nu i s-a întărit încă, spuse el, întorcându-se spre bărbatul cu ten palid, apoi își puse niște mănuși de cauciuc de pe raftul din colțul camerei și aprinse lumina, apăsând butonul ascuns în perete.

Lampa cu abajurul de un alb transparent precum coaja de ou se reflecta pe tavan. Niște angajați scoaseră trupul meu din coșciug și-l așezară pe spate pe o platformă de piatră cu margini revărsate în afară, ca o tușieră.

— E bine făcută! se apropie de pat bărbatul neras, trăgându-și mănușile.

Bărbatul negricios îmi desfăcu degetele încleștate, cu un zâmbet crispat. Apoi, luând de alături o foarfecă, tăie de sus până jos în linie dreaptă cămașa mea nou-nouță pe care o cumpărasem cu numai câteva zile înainte.

Îmi tăie apoi complet și lenjeria, și deodată trupul meu rămase gol în lumina lămpii.

— Ce zici, nu e un corp splendid? Păcat că a murit așa tânără.

Bărbatul neras își trecu ușor mâna peste sânii mei, învăluindu-mă cu o privire. Mâinile cu mănuși se plimbară de câteva ori în sus și în jos pe pielea mea, agățându-se ușor de sfârcurile mele tari.

— Ei, ce organe luăm? întrebă bărbatul înalt, înșirând pe o masă de lemn instrumentele de disecție.

— Aparatul genital și glandele mamare.

— Să luăm și plămânii. Sunt viguroși, pentru că e tânără. Să profităm.

Apoi, ca și când și-ar fi amintit brusc de ceva, zise:

— Cei de la dermatologie au spus că de la un cadavru proaspăt orice e bun.

— Șmecherii ăia sunt tare lacomi, spuse cu dispreț cel neras.

Dar se apucă să înșire pe masă recipientele cu formol.

La început, bisturiul pătrunse în pielea de pe obraji. Fața bărbatului negricios se aplecase concentrată asupra mea. Era pentru prima dată în viața mea când vedeam atât de aproape fața unui bărbat. Simțeam că mă înăbuș și aș fi vrut să-mi întorc capul.

Bisturiul se mișca în unghiuri drepte și îmi decupa pielea în forma unor mici pătrate care erau apoi rând pe rând azvârlite într-un recipient cu formol.

Apoi bisturiul se deplasă pe toată suprafața corpului meu. Îmi fură ridicate brațele și tăiată până și pielea de la subsuori. O dată la două zile mă depilam cu cremă și pe piele abia se ghiceau rădăcinile fine ale părului, ca niște semințe de susan.

Curând, pielea de pe coapse, de pe burtă, de pe cap și chiar de pe buze plutea legănându-se în formol.

— Cam asta ar fi.

Cei doi îmi cercetară trupul cu privirea, fără să lase din mână bisturiele.

Trupul meu semăna acum cu modelul roșiatic al unui afiș publicitar, pentru că sângele începuse să se închege în locurile care fuseseră tăiate.

— Să-i deschidem abdomenul, spuse bărbatul înalt.

— O să scot eu aparatul genital, zise bărbatul neras, privind chipul bărbatului înalt cu o expresie poznașă.

— Bine, râse acesta în silă.

Bisturiul pătrunse adânc la baza gâtului și de acolo merse în linie dreaptă până sub stomac.

— Câte luni or fi trecut de când nu am mai avut un cadavru așa de proaspăt?

Pielea îmi fu dată la o parte și bisturiul mușcă iar din același loc de la baza gâtului.

— Există o înțelegere cu cel de la biroul de la primărie. Cum apare un cadavru nou ni-l dă imediat nouă. Asta pentru că șeful se descurcă.

Bărbatul înalt se aplecă și desprinse dintr-o mișcare mușchii abdominali.

Bărbatul neras se apropie de picioarele mele. Îmi apucă pulpele și mi le desfăcu larg. Am simțit o rușine nemărginită.

Eram extrem de conștientă că privirea bărbaților se oprise insistent la baza interioară a pulpelor mele. Poziția în care mă aflam mi se părea extrem de vulgară și am început să mă sufoc.

Am avut deodată senzația că ceva m-a atins ușor între picioare. Părul meu pubian era ca un smoc de alge scurte. Când mi-am dat seama că ceea ce mă atinsese era degetul bărbatului, am simțit cum mă străpunge un fior.

Am auzit foșnetul acelor alge la contactul cu degetele lui. Era un sunet slab, dar excitant, care m-a electrizat.

— Hai, nu te prosti! exclamă bărbatul înalt.

Bărbatul neras își retrase mâna cu un zâmbet rușinat. Apoi, recăpătându-și expresia gravă, introduse cu grijă vârful bisturiului sub pântecele meu.

Bărbatul înalt îmi smulse cu o viteză uimitoare sânii și-i puse pe masa de lângă pat. Zăceau înclinați acolo ca două bucăți mari însângerate de carne. Curând sfârcurile deveniră viorii.

Bărbatul înalt scoase dintr-o cutie un cuțit cu lamă strălucitoare și, după ce tăie și îndepărtă mușchii, îl înfipse la baza coastelor mele, secționându-le una după alta cu grijă. În încăpere răsună un sunet sec, puternic.

— A, m-am liniștit. Are himenul[4]. Am avut ceva emoții, pentru că părea să nu fie virgină, își înălță capul bărbatul care îmi decupa concentrat burta.

Atunci am știut că mă tăiase de tot. Mi-am dat seama că bărbatul neras avea o față foarte bine proporțională și că pleoapele aveau două straturi, lucru mai puțin obișnuit la bărbați. Privirea lui mă făcea să-mi fie puțin rușine, dar nu simțeam disprețul pe care îl simțisem sub privirile bărbaților în halate albe, mirosind a tutun pe drumul de acasă la spital.

— Eu știam deja. Ajunge să mă uit la sâni ca să-mi dau seama imediat dacă o fată este sau nu virgină.

— Hai, nu te mai lăuda atât, îl apostrofă cel neras, râzând ușor, dar apoi pe fața lui se imprimă o expresie ciudat de dură.

„Ce înseamnă oare himen?” m-am întrebat. Bărbatul care era aplecat asupra pieptului meu mi se părea încordat.

O vreme, amândoi mânuiră bisturiele în liniște, cu figuri foarte grave. Mi-au scos coastele și le-au pus pe masă. Când mi-au scos și plămânii, mi-am simțit pieptul vid.

---

[4] Membrană care acoperă, la fetele virgine, orificiul extern al vaginului.

În vreme ce pe masă se înmulțiseră bucățile de carne, ușa se deschise deodată vijelios și în încăpere intră grăbit un bătrân îmbrăcat într-un halat murdar. Zărindu-mă, încremeni. Se holba la mine, iar gura fără dinți i se deschise pe jumătate, lăsând să se vadă gingiile rozalii.

Bărbații se întoarseră, întrerupându-și lucrul.

Bătrânul se apropie de patul unde zăceam, privindu-mă fix în continuare. Apoi, văzând pieptul meu deschis, își îndreptă instinctiv privirea spre masă. Acolo, printre bucăți de carne de toate mărimile, străluceau coastele mele însângerate, curbate ciudat de parcă erau o mască strălucitoare de *kendo*[5].

Trupul bătrânului fu cuprins deodată de un spasm ușor. Petele maronii de pe pielea lui albă se mișcau în ritmul contracțiilor feței.

Îi privi cu ochi injectați de sânge pe cei doi bărbați.

— Cadavrul ăsta e al meu!

Vocea îi tremura atât de tare, încât aproape că nu se distingea ce spune.

Luați prin surprindere, bărbații se uitară unul la altul.

— Șeful a spus că dacă primim vreun cadavru de fată mi-l dă mie.

În ochii bătrânului străluciră lacrimi, iar gura i se schimonosi ca și cum ar fi fost gata să izbucnească în hohote de plâns.

— M-am străduit mult să fac schelete de un alb transparent pentru lecțiile de anatomie, folosind animale. Am reușit, și șeful mi-a spus că pentru prima încercare pe un schelet uman îmi dă un cadavru de fată.

Bărbații se priviră din nou, ca și cum de-abia atunci ar fi priceput despre ce era vorba. În ochii lor licări un zâmbet disprețuitor.

— Domnule Fukuzawa, te înțelegem perfect, dar, vezi dumneata, fata asta a murit abia de două ore. Avem nevoie

[5] Una dintre artele marțiale japoneze în care se folosesc spade de lemn, iar fața este acoperită cu o mască. *(n. t.).*

să prelevăm organele proaspete. Oricum, pentru a face scheletul anatomic, trebuie să-l lași să putrezească. Deci poți folosi și un cadavru mai vechi. Te asigurăm că ai să primești negreșit următorul trup tânăr care va veni, adăugă bărbatul înalt cu o voce calmă.

Bătrânul nu putu să spună nimic. Îi tremurau ușor mâinile.

— Și apoi, i-am scos deja coastele, adăugă rece bărbatul cel înalt.

Bătrânul, nemișcat, în picioare, privea tăcut când la fețele bărbaților, când la trupul meu. Dar apoi în ochii lui începu să plutească o lumină slabă. Avea fața albă și pielea îi atârna.

Bătrânul părea că își dă seama cât de ridicol e să stea acolo, dar nu îi venea să plece, fiind încă fascinat de trupul meu.

Bărbații începură să miște bisturiele aplecați peste trupul meu, fără să se mai sinchisească de el. Mai stătu o vreme acolo, privind mișcarea bisturielor, ca și cum ceva l-ar fi ținut în loc, dar apoi, dând un ocol trupului meu, se depărtă de pat și se duse spre ușă. Avea un mers nesigur, de parcă și-ar fi pierdut simțul echilibrului.

Când ușa cu geam se închise cu zgomot, bărbații râseră ironic, fără să lase bisturiele din mâini.

— Moșul ăsta e chiar impertinent. Cum o fi vrând să-i dăm un trup așa de proaspăt? spuse bărbatul neras pe un ton enervat.

— S-o fi scrântit la cap, pentru că din tinerețe nu face decât munca asta. Dacă nu i-am fi scos coastele, precis s-ar fi ținut de capul nostru până i-l dădeam, spuse încruntat bărbatul înalt, apoi se apucă să taie din nou în liniște.

Își continuară treaba fără să mai schimbe o vorbă, ca și cum apariția bătrânului le-ar fi stricat dispoziția.

— Ce zici, mai avem ce lua?

Bărbatul neras căută cu mănușa de cauciuc în abdomenul meu deschis, să vadă dacă nu mai găsește ceva.

— Nu mai e nimic, spuse bărbatul înalt, îndreptându-se din șale.

— Chiar asta o fi tot?

Bărbatul neras mă mai cercetă o dată cu privirea.

— Da, cred că e tot.

Cu asta puseră în sfârșit pe masă bisturiele însângerate. Apoi își scoaseră mănușile și se spălară pe mâini, după ce se clătiseră într-o chiuvetă smălțuită, plină cu lichid dezinfectant.

Se șterseră cu un prosop și se așezară pe sicriul în care fusesem eu cărată. Unul scoase un pachet de țigări din buzunar, îi dădu și celuilalt una, apoi aprinse un chibrit. Fumau amândoi privind tăcuți trupul meu de pe pat și bucățile de carne de pe masă.

După un timp, îmi desfăcură pulpele, traseră vasele de sânge ale acestora cu bisturiul și-mi injectară în ele mult formol. După ce terminară, îmi înveliră bine trupul cu o pânză albă, de nu se mai vedea nimic, și mă acoperiră cu o folie neagră de cauciuc.

Apoi stinseră lumina și părăsiră camera târșâindu-și picioarele în papuci de piele.

Deodată se lăsă o liniște mormântală.

Eu stăteam pe o parte, înfășurată în pânza albă. Mi se părea că trupul îmi devenise ciudat de ușor. De la piept la abdomen aveam o senzație de răceală, ca și cum un vânt înghețat ar fi răzbătut printr-un spațiu gol.

Oare ce sens mai avea trupul meu lipsit de organele feminine și toate organele interne? Nu mi-aș fi închipuit că pachetul pe care îl primise mama fusese dat în schimbul acestei schilodiri. Faptul că organele interne și pielea mea fuseseră astfel schimbate pe niște bani efemeri mi se părea extrem de straniu.

Aveam un curios sentiment de vid. Înfășurată în pânza albă, m-am gândit că destinul trupului meu se încheia aici. Am simțit că o pace nemărginită se răspândește precum ceața în tot trupul meu.

După-amiaza acelei zile trecu greu. La ferestre stăruia parcă la infinit lumina prânzului. Nesfârșirea timpului mă sufoca.

Când lumina zilei începu să scadă, am auzit un zgomot slab pe deasupra pânzei. Era în dreptul gâtului meu.

Mi-am încordat privirea. O călugăriță mică își legăna capul cât vârful unei stamine de crin.

Călugărița își freca aripile ei fine și transparente de piciorușele din spate ca niște sârmulițe, și de câte ori se atingeau aripile tremurau fin. Din când în când, își înălța lent capul cu ochi mari și își ridica piciorușele din față.

Se îndrepta puțin câte puțin spre abdomen, pe deasupra pânzei, cu un sunet sec, repetând de nenumărate ori acele mișcări. Privind-o de aproape, de dedesubt, îi vedeam corpul umflat, plin de striații, tremurând fără încetare, și vârful cozii mișcându-se vioi.

Când ajunse în dreptul genunchiului meu își redresă trupul. Își desfăcu aripile ușor transparente, se îndreptă spre fereastră și, de acolo, zbură afară.

În cameră se instală din nou liniștea mormântală. Eu stăteam nemișcată pe o parte.

Începea să mă învăluie înserarea.

A doua zi am fost dezvelită pe jumătate și, în același loc unde mi se injectase formol cu o zi înainte, mi s-a introdus un lichid limpede, de culoare roșie. Apoi am fost din nou acoperită și lăsată să zac așa toată ziua.

Ziua următoare mi-am dat seama că venele și arterele mele se coloraseră de la lichidul roșiatic injectat cu o zi înainte. Până și capilarele cele mai fine de la mâini fuseseră inundate și păreau un ghem încâlcit de râme.

Oare trupul meu golit de organe mai urma să fie folosit la ceva? Arăta ca o hartă rutieră viu colorată pe care o priveam cu îngrijorare.

În după-amiaza acelei zile intrară împreună bărbatul înalt și un angajat de la sala de disecție.

— Astăzi îi scoatem creierul, nu?

— Da.

Bărbatul își puse mănușile de cauciuc fără tragere de inimă. Probabil că lucrase până noaptea târziu, căci ochii îi erau congestionați și căsca des.

Angajatul mă dezveli, îmi scoase pânza albă de pe cap, merse în încăperea alăturată și aduse recipientul cu instrumentele de disecție.

Bărbatul îmi mângâie absent capul, apoi introduse bisturiul în craniul meu, tăind în linie dreaptă de la ceafă spre frunte, trecând exact prin creștetul capului. Pe urmă îmi apucă scalpul cu păr de o parte și de alta și-l desfăcu de parcă ar fi descojit o păstaie de fasole.

Imediat se văzură oasele craniului sub vasele sangvine fine și încâlcite.

Bărbatul luă de pe masă un fierăstrău mic, tăie circular în jurul calotei și o îndepărtă ca și cum ar fi deschis capacul unei cutii de conserve. Apoi introduse bisturiul și cu ambele mâini scoase fără nici o greutate creierul.

— Am terminat. Pune-l, te rog, în formol.

Creierul îmi fu introdus într-un borcan mare de sticlă plin cu formol. Mici particule albe și firișoare roșii se ridicară la suprafață.

Bărbatul părăsi camera, târșâindu-și picioarele.

A apărut apoi un alt angajat care îmi aruncă o privire, ridicând un colț al pânzei.

Trupul meu fu luat de o parte și de alta de cei doi angajați care purtau mănuși de cauciuc și fu pus într-o cuvă de ciment, mare cât o cadă de baie. Probabil că se făcea economie, pentru că în cuvă era foarte puțin alcool și

cadavrele maronii, îngrămădite unele peste altele, ieșeau în afară, acoperite cu o pânză grosolană.

Angajații împinseră câteva cadavre într-o parte și mă împinseră cu forță între ele, astfel încât să mă cufund puțin în lichid, apoi întinseră pânza și închiseră capacul de lemn.

Fusesem așezată astfel încât fața mea o atingea pe cea a unei bătrâne cu gura căscată. În bărbie simțeam înțepătura unor unghii albicioase ale nu se știe cui.

Așadar, rolul trupului meu nu se terminase? Eram neliniștită simțind cum trupul începea să mi se coloreze și cum alcoolul pătrundea adânc în capul meu fără creier, în abdomenul golit, în gură și în nas.

Oare câte zile trecuseră? Când corpul meu se colorase de nu mai putea fi deosebit de celelalte patru cadavre din jurul meu, angajații mă apucară de glezne cu mănușile de cauciuc și mă scoaseră din cuvă.

În lichidul maroniu nu putusem să-mi dau seama, dar acum am văzut că mâinile mele își schimbaseră complet culoarea și că îmi crescuseră mult unghiile. Numai baza unghiilor lungi era ciudat de albă, contrastând puternic cu maroniul degetelor.

Trupul îmi fu aruncat pe patul de ciment. Datorită acelui contact brusc, mi-am dat seama că trupul meu se întărise de-a binelea. M-am izbit și unul dintre picioare mi se ridică ușor, ca al unui manechin, și rămase așa.

Apoi am fost cărată de către angajați în camera mare de alături. Acolo se înșirau unul lângă altul vreo zece paturi de piatră.

Trupul meu fu pus pe primul pat.

Pe pereți se înșirau ferestre luminoase care străluceau. Aplecat deasupra unui pat din fundul camerei, se vedea un bătrân care stătea cu spatele. Purta o mască chirurgicală și umerii i se mișcau întruna.

Silueta întoarsă îmi era cunoscută. Mi-am amintit expresia ochilor injectați ai bătrânului care spusese cu buzele tremurânde că vrea cadavrul meu. Pe sub halat

vedeam din când în când strălucind bisturiul pe care îl mânuia.

…Se auziră zgomote de pași dinspre intrarea din fundul camerei. Erau niște studenți în halate albe, conduși de un bărbat cam de vârsta a treia și un bărbat de vârstă mijlocie. Printre studenți se găsea și o fată.

Când ajunseră în dreptul patului meu se opriră. Erau tăcuți, cu fețe serioase.

Bărbatul mai în vârstă spuse, întorcându-se alene spre ei:

— În cazul acestui cadavru moartea a survenit acum o lună, așa cum v-am spus mai devreme în amfiteatru. Vom începe imediat disecția. Așezați-vă de o parte și de alta a patului în rânduri de câte doi, începând cu cei din față, ca să puteți exersa toți. Cât așteptați să vă vină rândul, vă rog să priviți cu atenție.

Studenții în alb se așezară câte doi de o parte și de alta, așa cum li se spusese. În primul rând era și fata. Purta ochelari și avea un ten negricios.

Băieții îl priveau pe cel care părea a fi profesor.

Fata, însă, se uita numai la mine, fără să clipească măcar, cu o privire rece.

Mă apăsa un puternic sentiment de jenă. În mod curios, nu simțeam această rușine față de persoanele de sex opus, ci față de studentă. Pentru că de când fusesem adusă la spital trupul meu fusese înconjurat numai de bărbați, devenisem probabil oarecum imună la privirile lor. Cel mai mult mă durea că trupul meu gol și maroniu era văzut de o femeie tânără. Desigur, acest lucru se datora faptului că vanitatea feminină, pe care o crezusem uitată, era încă vie în pieptul meu.

— Mai întâi luați bisturiul și tăiați pielea superficială. Examinați apoi vasele de sânge de sub piele și sistemul nervos. Uitați-vă bine la mine.

Profesorul fixă vârful bisturiului pe brațul meu și tăie perfect pielea.

— Ați înțeles? întrebă el, făcând un pas înapoi.

Prima care a luat bisturiul a fost fata. În timp ce îl introducea la rădăcina brațului meu își mușcă ușor buzele, apoi tăie în linie dreaptă. Făcu toate acestea cu multă îndrăzneală.

Fără să-mi dau seama, i-am scrutat fața.

Ochii ei mici se concentrau imperturbabili asupra trupului meu. Era o privire care aproape mă înfrunta. În colțurile gurii îi apăru umbra unui surâs rece.

Îmi îngheță inima în piept. Oare studenta asta cu ten negricios îmi privește trupul deformat și îngălbenit cu un aer de superioritate? Sau poate, conștientă de privirile bărbaților, bravează, folosindu-se de trupul meu dezgolit? Sau în pieptul ei există o plăcere înnăscută de a tăia și mărunți astfel un corp omenesc?

Fata folosea bisturiul cu mult calm și siguranță. Era concentrată asupra a ceea ce făcea, părând să nu dea nici cea mai mică atenție celor din jur.

Îndemnat parcă de exemplul fetei, un student luă bisturiul și începu să îmi sfârtece ușor membrele în mai multe locuri. Se perindară apoi și ceilalți, trecându-și bisturiul unul altuia, și toți aveau acea fermitate brutală a fetei.

După ce studenții terminară, profesorul scoase cu brutalitate organele mele interne, ca și cum ar fi scos rufele din apă, și începu să le explice funcțiile lor. Fata stătea tot în față și scruta organele mele din mâna profesorului.

Profesorul își suflecă mâneca albă cu o mișcare rapidă și se uită la ceas.

Curând, pașii studenților și ai profesorului se îndepărtară.

Trupul meu fu din nou abandonat pe pat.

Îmi luaseră aproape toată pielea de pe mâini și de pe picioare, lăsând să se vadă vasele roșiatice și nervii albicioși.

În fundul camerei, bătrânul cu mască mânuia violent bisturiul, legănându-și exagerat corpul. Din când în când arunca zgomotos în găleata lungă de lângă pat bucăți mari de carne.

Pe ușa cu geam intrară cei doi angajați care se apropiară de patul meu și-mi mutară trupul pe un pat de fier cu rotile.

După ce-i aruncară o privire bătrânului din fundul sălii de disecție, cei doi începură să împingă targa mobilă, care scârțâi.

Pe spatele bătrânului se desena fin umbra complicată a frunzelor copacilor, proiectată prin fereastra scăldată în lumina amurgului.

Odată ajunși în sala unde se afla cuva cu apă, trupul meu fu mutat imediat pe patul de piatră. Apoi fu acoperit cu pânza aspră și se turnă peste el formol ca să nu intre în putrefacție.

Odată terminată treaba, angajații se așezară unul lângă altul pe banca din colțul camerei.

— Ce zici, te-ai obișnuit cu munca asta? îl întrebă bărbatul cu fața pătrată, care părea de la țară, pe celălalt bărbat, care purta ochelari și avea trăsături delicate.

— Eu de obișnuit m-am obișnuit, dar nevasta e pe cale să mă părăsească… Zice că trupul meu a căpătat un miros.

Ochii timizi ai bărbatului cu ochelari se încețoșară.

— Dar ce i-ai spus?

— I-am spus că m-am angajat la o firmă de medicamente…

— Asta nu e bine. Știi, mirosul de cadavru e unul aparte. Eu, înainte de a mă duce acasă, am grijă să mă schimb din cap până în picioare. I-am spus de la început soției că lucrez la spitalul universitar și intru în sala de disecție, dar bineînțeles că nu știe că eu car cadavre în brațe toată ziua.

Pe fața lui pătrată miji un zâmbet trist și dureros.

După aceea amândoi tăcură. În ochii lor plutea o lumină tristă.

Deodată, priviră amândoi la bătrânul încovoiat, așezat pe patul din colțul cel mai îndepărtat al camerei vecine. În lumina amurgului, doar hainele lui albe ieșeau în evidență.

Bărbatul cu figura pătrată zise cu voce joasă, uitându-se spre camera vecină:

— Oare cum poate să-i placă lui Fukuzawa ăsta astfel de lucruri? Trebuie să fie un miros insuportabil atunci când tai corpuri intrate în putrefacție sau scoți cu mâna organele interne.

— Dar ce face de fapt?

— Face modele de schelete pentru lecțiile de anatomie. Scoate așa mușchii și organele interne și lasă numai oasele. Vezi că are o găleată acolo jos, nu?

Bărbatul arătă spre o găleată adâncă cam de un metru așezată lângă perete. Era de culoare maro și lucea straniu.

— În găleată încape un schelet întreg. Pune acolo oasele pe care a mai rămas carne și le lasă special să putrezească.

Bărbatul cu ochelari privi neliniștit spre găleată.

— După ce le lasă așa cel puțin șase luni, le scoate și le fierbe, apoi le lustruiește cu o perie… groaznică muncă. Cu toate astea, Fukuzawa, deși nu e decât un moș care de-abia merge, când se apucă de lucru devine însuflețit și vioi ca un tânăr, îi strălucesc ochii de bucurie. E un tip ciudat. Am auzit că face munca asta de vreo patruzeci de ani și între timp a avut mai multe neveste, dar toate l-au lăsat. E și firesc. Doar ce trece pe lângă tine și simți un miros groaznic.

Nu-l slăbeau pe bătrân din ochi.

Soarele pălise în vest, și întunericul invadase sala de disecție.

Cadavrul la care lucra bătrânul devenise numai un schelet întins pe pat. De un cârlig agățat de tavan atârnau coastele lui albicioase ca piesele demontate ale unei biciclete.

3

De atunci, cam o dată pe săptămână trupul meu era dus în sala de disecție și mărunțit puțin câte puțin de bisturiele studenților.

Mi-a fost sfârtecată toată pielea și, fără să-mi dau seama, mi-au dispărut până și globii oculari, unghiile și părul care îmi mai rămăsese la tâmple. Șira spinării mi-a fost porționată bucată cu bucată, ca să nu mai vorbesc de mâini și de picioare.

Se întâmpla din ce în ce mai des ca toate bucățile trupului meu să fie depuse într-o cutie lungă de lemn ca o ladă de zestre.

Între timp, avură loc schimbări de personal la sala de disecție, bărbatul cu ochelari trebuind să renunțe. Nemaisuportând mirosul care se degaja din trupul lui, soția îl părăsise.

— Nevastă-mea a plecat la ai ei. Zicea că vrea să ne despărțim cu orice preț. De-aia trebuie să renunț. Mă voi duce să vorbesc cu ea și cu părinții ei și mă voi strădui s-o aduc înapoi. Apoi îmi voi căuta altă slujbă.

Bărbatul își luase la revedere de la bărbatul cu fața pătrată și ieșise cu pași repezi, având o expresie extenuată pe chip.

Bărbatul cu față pătrată mormăise ceva nemulțumit, dar pe fața lui se așternuse o expresie de tristețe adâncă.

În după-amiaza acelei zile, pe când angajatul cu fața pătrată turna singur formol peste un cadavru, intră un laborant tânăr.

— Domnul Fukuzawa tocmai a terminat scheletul. I-l va arăta șefului aici. Poți să ne ajuți să-l aducem?

Angajatul încuviință, se spălă imediat pe mâini și plecă împreună cu bărbatul în alb.

Peste puțin timp, împreună cu bătrânul, aduseră cu grijă o ladă lungă de lemn.

— S-o punem aici!

Lada fu pusă în picioare pe podea.

Bătrânul deschise capacul și, ajutat de angajat, scoase de acolo scheletul înfășurat în pânză albă.

La intrare se auziră pași și apăru un bărbat mic de statură, cu păr cărunt, tuns scurt. Toți îl salutară cu o plecăciune.

Bătrânul îndepărtă pânza albă și începură să apară, unul după altul, oase albicioase. Privi din cap până în picioare scheletul cu o expresie încurcată.

— Deci ăsta e? zise șeful.

Bărbatul în alb și angajatul se uitau și ei la oase.

— Excelent! spuse vădit impresionat bărbatul tânăr care stătea cu mâinile încrucișate.

— E un trup de femeie, nu-i așa? întrebă bărbatul cărunt, contemplând oasele.

— Întocmai, răspunse bătrânul politicos, înroșindu-se ușor.

Oasele erau oarecum albicioase, dar toate străluceau ca diamantul. Îndeosebi părțile mai subțiri erau atât de transparente, încât puteai vedea prin ele umbrele lucrurilor din spate. Toate oasele reflectau o lumină puternică, lină. Numai părțile groase ale oaselor aveau o nuanță puțin gălbuie, ca pântecele unui pește plin de icre.

Scheletul părea să fie al unei adolescente. Craniul lui era ușor aplecat și avea un aer inocent. Aveam senzația stranie că acele oase erau ale mele. Simțeam că ținea capul plecat pentru a-și ascunde rușinea de a fi astfel privită de toți.

Dar de fapt din trupul meu nu mai rămăsese decât o grămadă de bucăți maronii de carne și oase veștejite. În

mâinile bătrânului încovoiat puteai să te transformi într-un schelet frumos, dar asta însemna să rămâi încă mulți ani nemișcată într-o sală de anatomie.

Consideram că sunt mai norocoasă decât acel schelet. Era de neimaginat ca trupul meu, scăpat ca prin minune de mâinile bătrânului, să mai fie de vreun folos cuiva, așa disecat cum era. Se părea deci că misiunea trupului meu se apropia de sfârșit. Rolul meu odată îndeplinit până la capăt, poate că avea să mi se permită și mie în sfârșit odihna hărăzită morților. Acea ușurare învăluită în liniște și adâncă singurătate…

Scheletul părea trist. Ai fi zis chiar că plânge cu fața lăsată în jos.

În cameră se așternu pentru o clipă tăcerea.

— Domnule Fukuzawa, ai făcut o treabă minunată, spuse bărbatul cărunt, întorcându-se către bătrân.

Bătrânul clipi din ochi, ca orbit de soare.

— Nu cred să mai existe nici în Japonia, și nici în străinătate un schelet așa de frumos, mai spuse bărbatul grizonat puțin mai tare.

Bătrânului îi năvăli sângele în obraji. Privea fix scheletul.

Țintuit de privirile lui, scheletul stătea strălucind în camera obscură.

Peste puțin timp, bărbații în alb părăsiră camera. Scheletul fu dus de către angajat în camera mică de alături.

Se făcu seară.

Pe când angajatul spăla podeaua cu furtunul, intră laborantul.

— Încă își contemplă opera? întrebă el în șoaptă.

— Da, de atunci tot îl privește, dar trebuie să plec și eu în curând, răspunse angajatul, încruntându-și sprâncenele și oprindu-se din măturat.

Nu trecu mult și se auzi de la intrare vocea iritată a angajatului:

— Domnule Fukuzawa, să știi că trebuie să închid.

Imediat se stinse lumina în camera cea mică. După ce capacul de lemn fu închis cu zgomot, pe holul întunecat se ivi silueta albă a bătrânului.

Acesta, fără să-l salute pe angajat, se mistui tăcut în întunericul nopții.

— Ei, e timpul să punem și resturile cadavrului ăstuia într-o urnă! murmură laborantul, ridicând capacul lăzii de lemn și privindu-mă.

Nu mai rămăsese nimic întreg din trupul meu, oasele îmi fuseseră secționate, iar organele interne îmi fuseseră tăiate bucățele.

— Când a fost adus la noi? îl întrebă bărbatul pe angajat, ținând capacul ridicat.

Angajatul se uită în registru.

— Pe 27 septembrie.

— Asta înseamnă că au trecut două luni și jumătate. E timpul să-l înapoiem părinților, nu?

— Da, conform contractului trebuia înapoiat în răstimp de două luni.

— Atunci îl incinerăm astăzi, spuse bărbatul în alb către angajat și trânti cu zgomot capacul.

După ce bărbatul în alb ieși din cameră, angajatul își puse mănușile de cauciuc și deschise capacul. Apoi aduse o cutie de lemn și începu să pună în ea, pe rând, fiecare bucățică din trupul meu.

Era o cutie mică și totuși, în mod curios, trupul meu încăpu perfect înăuntru, ca și cum ar fi fost făcută la comandă.

Peste puțin timp, în cameră fu adus un nou coșciug. Era purtat din față și din spate de bărbatul slăbănog și de tânărul care mă luaseră și pe mine de acasă.

— Cu ăsta ce-i? întrebă angajatul.

— E de la un cămin de bătrâni. Nu are pe nimeni.

Cei doi așezară coșciugul pe podea. Angajatul le spuse:

— Dacă tot ați venit, duceți și cutia asta la crematoriu. E fata aia tânără pe care ați adus-o acum două luni și ceva.

— A, da? Atunci trebuie să o înapoiem părinților, nu-i așa?

— Exact. Tocmai am contactat crematoriul și pe părinți.

— În regulă, spuse cu o voce falsă bărbatul slăbănog și luă cutia cu trupul meu.

Pe parbrizul mașinii negre parcate la umbră căzuse o frunză veștedă. Privind în sus, am văzut crengile uscate și dezgolite ale copacilor.

De îndată ce cutia mea fu încărcată, mașina porni.

Revedeam după multă vreme orașul. Bărbații și femeile de pe stradă purtau deja haine de iarnă, iar soarele își proiecta razele obosite pe vitrinele șirului de magazine, prevestind anotimpul rece.

Am ajuns repede la crematoriu. Mașina se îndreptă spre intrare. Un fum negru se înălța din clădire. Pe terenul liber din fața clădirii de cărămidă stăteau moleșiți, în picioare sau pe vine, adunați în mici grupuri, femei și bărbați în doliu.

Mașina opri în partea laterală a clădirii. Imediat, bărbatul în alb duse cutia mea de lemn la intrarea din spate.

— Am mai adus una, spuse pe un ton familiar bărbatul slăbănog, imediat ce intră, adresându-se unui bărbat în haine albastre, cu guler înalt, care supraveghea arderile folosindu-se de un drug de fier.

Bărbatul în haine albastre încuviință, iar bărbatul în alb puse cutia mea de lemn într-unul din colțurile coridorului întunecat și plecă.

Am rămas acolo o vreme. Trecură pe lângă mine mulți bărbați îmbrăcați în albastru, cu gulere înalte, dar nici unul nu părea să fi realizat că eram acolo și nu-mi aruncară nici măcar o privire.

Bărbatul care supraveghea focul își sprijini drugul de perete, se apropie de mine și ridică neglijent cutia.

Cuptorul de ardere era înnegrit de funingine. Ușa de fier, cu o mică fereastră rotundă, se deschise și se auzi imediat o vâlvătaie, iar cutia mea de lemn fu cuprinsă de flăcări într-o secundă. Fu imediat distrusă, și trupul meu se răspândi în interiorul cuptorului.

Culoarea văpăilor era aprinsă și frumoasă.

Flăcările avuseseră o culoare simplă la început, dar pe măsură ce focul îmi mistuia trupul începură dintr-odată să se contureze diferite modele colorate. Poate pentru că ardea grăsimea, se ridicau flăcări de un galben clar, luminos și orbitor, și uneori se auzeau trosnituri, iar la fiecare trosnitură se împrăștiau în jur scântei mici ca o pudră de aur.

Flăcările își schimbau necontenit culorile. De la oase se răsfrângeau flăcări de un albastru transparent, însoțite de mici trosnituri, iar când ardea altceva, flăcări verzui, albăstrii, roșiatice și galbene se învolburau contopindu-se strălucitoare în jurul meu.

Nu mă mai săturam privind fix cum se contopeau reflectându-se una în alta culorile luminii. Formau un model care se schimba întruna, amețindu-mă.

Curând vâltoarea focului începu să scadă. Culoarea văpăilor deveni din ce în ce mai uniformă și până la urmă am fost învăluită de flăcări portocalii, domoale.

Mi-am privit cu atenție oasele. Emiteau o lumină roșie transparentă, ca aceea a unui cărbune de bună calitate, bine ars.

Dansul dezlănțuit al flăcărilor încetă brusc și pereții din jur redeveniră negricioși.

Deodată ușița de jos a cuptorului se deschise, și am fost vărsată într-o cutie de fier cu fund plat. Nu mai rămăseseră din mine decât oase de diferite forme amestecate cu cenușă de un violet-pal.

Cutia de fier fu trasă și bărbatul de statură mică îmbrăcat în albastru îmi luă cu două bețe de fier oasele și le aruncă rând pe rând într-un vas de pământ ars. Amestecă violent de două, trei ori conținutul urnei, turnă restul de cenușă și apoi puse capacul.

În urnă era plăcut și călduț. Unele oase scârțâiau încet, precum colcăitul unor râme.

Urna fu învelită într-o pânză albă și înmânată bărbatului slăbănog. Acesta o duse la mașină.

Mașina porni, dar se opri la poartă. Așteptă să treacă un dric viu decorat și convoiul de mașini care îl urmau, apoi, în sfârșit, ieși din crematoriu.

Mașina străbătu orașul și traversă un pod lung de lemn care îmi era cunoscut. Iarba de pe maluri era veștejită. Apoi am trecut, claxonând tot timpul, pe drumul șerpuitor, printre niște case joase, îngrămădite. Am zărit firma roșie a unei tutungerii.

La acea cotitură am aruncat o privire pe o uliță laterală. Nu eram sigură, dar aveam impresia că în capătul acesteia se afla casa lui Tomio. Pe uliță nu erau decât o camionetă și o fetiță care stătea singuratică pe vine.

Am auzit un zgomot de aparat care mi-era cunoscut. Mașina se opri exact acolo de unde venea zgomotul.

Un om cu ochelari și pielea înnegrită de soare se întoarse spre noi din fundul casei de care atârna o plăcuță indicând o fabrică de mine de creion. Numai ochii îi ardeau, ca și cum ar fi fost argintați.

Copii murdari, pe care îi mai văzusem, apărură de nu se știe unde și se strânseră în jurul mașinii. Când omul în alb coborî, ținând urna mea în mână, ochii le sclipeau de curiozitate.

Câțiva dintre ei îl urmară pe uliță. Era îngustă și denivelată. Dar pentru mine era un loc drag, unde credeam că mi-aș fi putut găsi liniștea de veci.

Bărbatul se opri în fața porții casei mele, privi plăcuța mică de lemn pe care era scris cu cerneală ștearsă și intră, spunând:

— Mă scuzați că vă deranjez.

Tata nu era acasă. Mama stătea singură în mijlocul camerei. În jurul ei zăceau grămadă măști albe, pe care le vopsea folosind o pensulă.

Își îndreptă privirea spre noi. Părul îi era răvășit ca întotdeauna, iar în ochi îi plutea o lumină obosită.

— V-am adus osemintele fiicei dumneavoastră.

Mama se oprit din lucru și privi clipind pe bărbatul în alb și urna mea. Nasul ei ascuțit și subțire pălise.

— Am incinerat trupul, iată cenușa, repetă bărbatul în alb strângând la piept urna.

În spatele lui copiii care îl urmaseră se înghesuiau să arunce o privire în casă.

Era și o fetiță care, cu mâna pe tocul ușii, privea când la bărbat, când la urna mea.

Mama, fără ca măcar să se miște, îl privi și spuse cu o voce obosită:

— Nu am nevoie de ele.

Apoi își continuă treaba, ignorându-l.

Bărbatul, luat prin surprindere, tăcu uluit câteva clipe, apoi, dezmeticindu-se, spuse dregându-și vocea:

— Nu doriți osemintele?

Mama se uită spre noi înfuriată:

— După ce că am primit numai trei mii de yeni, să ne mai alegem și cu osemintele? N-avem bani să le depozităm la templu, îi spuse mama, cu un aer de reproș. N-aș vrea să par nepoliticoasă, adăugă ea, dar atunci, după ce ați plecat, ne-am mirat că am primit doar atâta. Asta e tot ce oferă spitalul?

Bărbatul tăcea palid, ținându-mă la piept.

— Din moment ce vi le-am dat, faceți ce vreți cu ele. Pe noi nu ne interesează.

Pe fața mamei aproape că se ivi un surâs politicos.

— Chiar nu le vreți? mai întrebă bărbatul o dată, pălind.

— Nu. După cum vedeți, chiar dacă le-am lua, aici nu avem un loc unde să le așezăm.

Și cu aceste cuvinte mama își reluă pensula, reîncepând să vopsească măștile.

Bărbatul încă stătea în picioare în prag, apoi, încruntându-se, ieși închizând ușa. Copiii îi făcură loc să treacă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă suspicios bărbatul tânăr, văzându-l că se întoarce cu urna.

— Cică nu vor osemintele, spuse bărbatul, trântind violent portiera și zvârlind urna mea pe jos, la picioarele lui. E o femeie groaznică. Să fi văzut pe ce ton mi-a spus că le-am dat prea puțini bani. Mi-a zis să facem ce vrem cu ele, că ei nu-i trebuie. M-a scos din fire, de-mi venea să zvârl osemintele acolo, în fața casei.

Bărbatului i se albiseră buzele.

Mașina merse din nou pe ulița care șerpuia printre case.

Am încremenit. Mi-era milă de mine că devenisem o povară atât pentru bărbații în alb, cât și pentru propria mea mamă. Mi-era rușine până și de faptul că mergeam așa cu această mașină.

Vehiculul traversă podul de lemn.

Dedesubt se vedea un șir de vapoare, legate unul de altul, care pluteau lent îndreptându-se spre mare.

…Pe urnă scriseseră cu vopsea maronie „Mizuse Mieko, decedată la 27 septembrie”.

— E neplăcută situația, columbarul este foarte aglomerat, spuse plictisit laborantul cu pensula în mână.

Seara, după ce-i încredința urna mea unui angajat tânăr, bărbatul cu fața pătrată porni spre ușa din dos a camerei, cu o cheie mare în mână.

Urna mea înainta, ținută de bărbatul tânăr, pe peluza scăldată în lumina minunată a apusului. La capătul drumului se vedea o pădurice deasă de conifere. Deja

cuprinse de înserare, pâlcurile aveau o culoare bătând în negru.

Deasupra vârfurilor copacilor se înălța un turn cu formă cilindrică, strălucind puternic în razele amurgului. Prin contrast cu întunericul pădurii părea aurit.

Am străbătut pădurricea și am ajuns la baza turnului. Era o construcție de piatră cilindrică. Și clădirea, și iarba uscată din jur erau scăldate în lumina strălucitoare a amurgului.

Angajatul cu cheia se apropie de o poartă de la baza turnului care avea o încuietoare mare.

— Aici sunt aduși morții neidentificați și cei care nu au familie, îi spuse el bărbatului tânăr, introducând în broască o cheie mare.

Se auzi un zgomot metalic și poarta groasă de fier se deschise.

Bărbatul tânăr intră temător în urma angajatului. Interiorul părea îngrozitor de mare. Era împrejmuit de pereți rotunzi.

Tânărul se opri și, nemișcat, își roti privirea în încăpere. De-a lungul pereților în formă de arc erau îngrămădite, în multe straturi, etajere de lemn până aproape de tavanul circular. Pe acele etajere erau puse în ordine, una lângă alta, fără nici un spațiu între ele, nenumărate urne albe, iar cele de pe rafturile de sus, de lângă tavan, păreau mici ca niște ouă.

— Vezi groapa aia de acolo, ca un puț? spuse angajatul arătând spre centrul camerei.

În dușumeaua sălii era o gaură pătrată de ciment, cu o bordură de beton.

— O dată pe an se aruncă acolo conținutul urnelor, începând cu cele mai vechi, în care nu a mai rămas decât puțină cenușă pe fund.

Cu aceste cuvinte indiferente, angajatul luă o scară rezemată de perete și o propti în dreptul unui raft de lângă intrare. Luând urna mea din mâna bărbatului tânăr și

ținând-o cu îndemânare în podul palmei, urcă scara și o puse pe un raft, astfel încât să se vadă numele.

Pe acel raft mai erau trei urne. Cea de lângă a mea părea adusă de curând și pe etichetă era scris „femeie, nume necunoscut, decedată la 30 august”.

Bărbații duseră scara la locul ei lângă perete și părăsiră sala. Se auzi, incredibil de puternic, zgomotul cheii răsucite în broască. Semăna cu ecoul greu care răsună în interiorul unei biserici.

Sunetul se răsfrânse prelung în sală, de credeam că nu se mai termină. După un timp, ultimele ecouri începură să se stingă și în locul lor se așternu liniștea, ca o ceață.

În capelă era un frig pătrunzător. Întunericul se instala încet-încet prin colțuri.

Ici și colo pătrundeau câteva raze de lumină întârziată, ca niște sulițe. Lumina puternică a soarelui apunând intra prin fereastra dinspre apus și, ocolind parcă ferestrele pătrate din apropierea tavanului înalt, se revărsa înăuntru iluminând capela ca niște reflectoare.

Câteva urne atinse de vârful luminii sclipiră o clipă orbitor.

Când sunetul cheii încetase și se lăsase o tăcere totală în sală, razele întârziate se înălțară puțin câte puțin și, luminând urnele, își întețiră mișcarea, formând pe tavan un cerc care în cele din urmă dispăru.

În sală se lăsă un întuneric gros. În ferestruica de sus mai zăboveau câteva urme de lumină, dar apoi și acolo se așternu un întuneric greu ca metalul.

Urna mea stătea neclintită.

În fereastra întunecată începură să apară luminile câtorva stele.

În sală se răspândi o liniște mormântală. Numai șirurile albe de urne străluceau.

Oasele mele fură învăluite de tăcere. Era poate liniștea proprie morții. M-am simțit cuprinsă de tihnă. Puteam în sfârșit să zac în pace.

Dar deodată mi s-a părut că aud un sunet slab. Am ascultat cu încordare, nemișcată.

Era o iluzie?

Liniștea invada din nou odaia.

Apoi se auzi din nou sunetul. Eram sigură că este un sunet. Poate o insectă prăvălită în zbor pe dușumea? Am ascultat din nou. Deși tot slab, sunetul se auzi din nou.

Am încercat să văd din ce direcție venea zgomotul. De data asta am auzit un scârțâit clar. Venea din dreptul rafturilor învechite.

Am ciulit urechile.

Sunetul se auzi de câteva ori la rând.

Atunci am înțeles. Sunetul venea fără nici o îndoială din interiorul urnelor vechi… Oasele vechi se sfărâmau încet-încet în interiorul urnelor, descompunându-se…

Toată odaia fusese cuprinsă de sunete. Se succedau unul după altul, fără întrerupere. Printre ele se auzea din când în când sunetul unor oase care, după o fărâmițare lentă, se transformau în pulbere, stricând echilibrul din interiorul urnelor.

În acea încăpere nu se instala niciodată liniștea deplină. Era o lume invadată de ecouri. Ecourile oaselor care se sfărâmau lent, până deveneau pulbere.

Osemintele mele încremeniră în mijlocul acelor ecouri înfricoșătoare.

SURÂSUL PIETRELOR

1

Silueta care mergea în fața lui îi era cunoscută. Pașii întorși puțin înăuntru, gâtul subțire, umerii căzuți… Își amintea perfect toate aceste amănunte.

Eichi tocmai terminase cursurile și străbătea aleea pietruită care ducea spre poarta universității. La câțiva metri în fața lui mergea agale, târșâind picioarele și ridicând praf în jur, un tânăr în uniformă de student.

Pe Eichi începea să-l intrige acea siluetă. Știa că era de ajuns un indiciu pentru ca toate acele fragmente disparate de amintire să se cristalizeze și să capete conturul clar al persoanei în cauză.

Enigma fu dezlegată din întâmplare.

Tufele stufoase de pe marginea aleii foșniră deodată, și o minge de fotbal cu urme roșiatice de zgură pe ea zbură vâjâind dintr-acolo, săltă de câteva ori pe pietriș și, în final, îl lovi pe student.

Acesta, cuprins pentru o clipă de o neliniște de neînchipuit, avu imboldul să o ia la fugă. Această reacție de spaimă, nefirească pentru un om tânăr, îi păru extrem de ridicolă și caraghioasă lui Eichi.

Mingea se izbi de servieta de piele neagră a studentului, apoi se rostogoli la picioarele acestuia.

Tufele stufoase foșniră din nou, și de data aceasta apăru un băiat în costum lejer de sport. Cu fața îmbujorată, mânjită ici-colo de sudoare și zgură, îi făcu rugător semn studentului să îi arunce mingea înapoi. Studentul privi spre tufe, lăsând să i se vadă profilul, dar apoi își continuă

indiferent drumul, scuturându-și de praf servieta, vădit indispus.

Eichi privi imediat spre băiat. Acesta se uita uluit cum studentul se îndepărta. Atunci Eichi luă mingea și i-o aruncă, apoi porni grăbit în urma studentului.

Era surprinzător că Sone nu se schimbase aproape deloc din vremea copilăriei. Și mai surprinzător era faptul că frecventau aceeași universitate.

Când îl ajunse din urmă, Eichi îl strigă, gâfâind ușor:

— Hei, Sone, tu ești?

Studentul se opri și se întoarse.

— Sunt eu, Kitaoka Eichi, mă mai ții minte, nu-i așa? spuse Eichi apropiindu-se cu ochi strălucitori.

Studentul se uită la el, câteva clipe, nemișcat. Era o privire cercetătoare, indiscretă. Apoi, cu o urmă de zâmbet în colțul gurii, îi spuse pe un ton neînchipuit de rece:

— Salut.

Eichi își dădu seama că în acel moment privirea lui Sone alunecase spre insigna universității care îi lucea în piept. Dar nici după ce se convinse că frecventau aceeași universitate Sone nu păru impresionat.

Deodată Eichi se simți foarte dezamăgit.

— Unde locuiești acum? îl întrebă Sone cu o voce calmă, privindu-l în față.

În vocea aceea se simțea o undă de nesfârșită aroganță.

— Tot acolo unde locuiam și înainte, răspunse scurt la rândul lui Eichi, mai degrabă stânjenit.

Sone încuviință din cap, apoi începu să privească mașinile care treceau pe drum, ca și cum ar fi uitat de prezența lui Eichi.

Eichi regreta că îl oprise. Se simțea umilit de privirea de om cu experiența vieții pe care i-o aruncase Sone.

— Mergem? spuse șoptit Sone, pornind pe alee.

Eichi îl urmă, ca din inerție.

Tăcură amândoi până ajunseră pe peron, trecând de controlul de bilete.

Trenul sosi. Când se deschiseră ușile, pasagerii se revărsară ca un șuvoi pe peron.

— Pe curând, spuse Sone, privindu-l cu o față inexpresivă pe Eichi, și apoi fu înghițit de mulțimea de studenți și studente care se urcau împingându-se în tren.

De pe peron, Eichi îl însoți cu privirea. Sone stătea rezemat cu umerii săi plăpânzi de bara subțire și lustruită. Apoi, trupul lui, cu spatele întors spre Eichi, trecu în viteză prin fața acestuia, legănându-se în ritmul mișcării trenului.

Toate amintirile despre Sone erau strâns legate de cimitirul imens care se întindea dincolo de zidurile casei lui Eichi.

Atât el, cât și Sone copilăriseră într-un cartier rezidențial foarte liniștit, situat între cimitir și calea ferată care trecea prin vale. Fiind un copil bolnăvicios, care lipsea des de la școală și umbla chiar și vara cu un fular alb de mătase la gât, Sone nu reprezentase tovarășul de joacă pe care și l-ar fi dorit Eichi, dar în acel cartier izolat ca o insulă era nevoit de multe ori să se mulțumească numai cu el.

Jocurile lui Eichi și ale celorlalți copii aveau în centru cimitirul, cu labirintul lui complicat de pietre funerare, cu copaci de toate felurile și cu mulțimea de alei care duceau spre templu. Joaca lor consta dintr-un arsenal bogat, de care nu se plictiseau niciodată - flori diferit colorate în funcție de anotimp, libelule, greieri, păsări și nevăstuici, precum și câini și pisici abandonate.

Când ningea, se întâmpla uneori să smulgă scândurile mici de pe mormintele noi, folosindu-le drept schiuri, sau să se ia la întrecere aruncând cu pietricele într-o țintă pe care o conturau pe o piatră de mormânt.

Cât despre Sone, își amintea că el nu participa niciodată la aceste jocuri antrenante, ci doar alerga gâfâind în urma lui și a celorlalți. Pentru ei, existența lui era ștearsă ca o umbră, încât aproape că uitau de el.

Dar, într-o dimineață de vară, această existență se întipărise pentru totdeauna în sufletul lui Eichi, ca un stigmat. În ziua aceea se sculase devreme și, împreună cu Sone și un alt prieten, o pornise pe aleile înguste din cimitir cu ochii la vârfurile copacilor, ca să vâneze libelule cu aripile încă umede de rouă. Celălalt băiat își dăduse deodată seama că Sone, care ducea coșul de sârmă în care puneau insectele capturate, nu mai era în spatele lor și îl strigase. Îl strigaseră apoi din nou amândoi, cu voci nerăbdătoare, și, când văzuseră că nu primesc nici un răspuns, o porniseră înapoi, pe același drum pe care veniseră, continuând să privească la vârfurile copacilor.

Deodată îl zăriseră pe Sone stând nemișcat în mijlocul unei alei înguste. Eichi îl strigase. Sone însă nici nu se clintise. După figura lui, Eichi crezuse că pândește o libelulă. Se apropiase ușor pe cărăruie, dar, zărind ceva alb în fața ochilor, se oprise instinctiv.

Sone privea către un pin ale cărui crengi fuseseră aranjate pentru a împiedica roua să se scurgă pe morminte. Felul în care erau îndoite era nefiresc, dezvelind partea interioară a acelor albicioase, ca date cu o pudră fină.

Eichi își încordase privirea. Deși fața îi era ascunsă de frunzele de camelie, se vedea stând acolo o persoană care purta parcă un chimono lejer de vară. Cineva… în zori de zi… în fundul cimitirului… Eichi se cutremurase, mut de spaimă.

Dar, când privirile lui se îndreptaseră spre poalele chimonoului, ochii i se măriseră. Picioarele în ciorapi *tabi* de culoare albă erau bine întinse, dar vârful lor nu atingea pământul.

Se simțise deodată răvășit. Ciorapii albi și poalele chimonoului erau stropite de noroi. Probabil din cauza ploii violente din noaptea precedentă.

Eichi se uitase instinctiv la mâinile care atârnau inerte. Și acestea erau pătate ici și colo de noroi. Nu, de fapt nu

era noroi. Erau o mulțime de puncte negre printre care se întrezăreau mici pete roz. Erau țânțari.

Eichi înghețase deodată. Sângele îi năvălise în tâmple într-o clipă și simțise cum își pierdea cunoștința.

Din ziua aceea, câteva nopți la rând Eichi avusese coșmaruri care-l făceau să se trezească țipând din somn. Iar în acele coșmaruri, parcă pentru a-l înspăimânta și mai tare, apărea de fiecare dată silueta lui Sone, privind nemișcat, cu sânge rece, cadavrul femeii care se spânzurase.

De atunci, Eichi începuse să-l privească pe Sone cu alți ochi. Până în acea zi nu-și dăduse seama că prietenul lui nu avea vioiciunea proprie vârstei sale. Ochii lui emanau o lumină calmă și reflectau maturitate, iar trăsăturile îi erau aspre ca și cum pielea și-ar fi pierdut suplețea. Și, în rarele ocazii când zâmbea, toți mușchii feței se contractau înverșunați, astfel încât tot chipul i se acoperea de riduri forțate, descoperindu-i șirul de dinți albi și dându-i un aer de om bătrân.

Eichi era în penultimul an de școală primară când în familia lui Sone avusese loc o înmormântare. Tatăl său și slujnica lor, cu care acesta avea o legătură, se omorâseră, aruncându-se legați unul de altul în fața trenului din vale.

Circula zvonul că tatăl lui Sone fusese cel care o forțase pe tânăra fată să accepte o astfel de moarte, iar incidentul neașteptat tulburase întreg cartierul, până atunci extrem de liniștit.

Cum tânăra slujnică nu avea familie care să se ocupe de trupul ei neînsuflețit, înmormântarea i se făcuse odată cu cea a tatălui lui Sone.

Mama lui Sone, care locuia în altă parte, ca și cum ar fi fost divorțată, nu venise la ceremonie. Sone, împreună cu o femeie care părea a-i fi rudă, întâmpinase, alb ca varul, puținele persoane care asistaseră la înmormântare, salutându-le cu o plecăciune.

Scena celor două trupuri care fuseseră aduse în sicrie albe era neobișnuită. Au fost puse lipite unul de altul în mașina mortuară. Faptul că erau două atenua oarecum senzația de pustiu și singurătate care însoțește de obicei moartea unui om. După o săptămână avu loc înhumarea osemintelor. Mormântul familiei lui Sone se găsea chiar în cimitirul de lângă casa lui Eichi. El și familia sa urmăriseră ceremonia din spatele unei pietre funerare.

Ceremonia de înhumare se terminase repede. Familia lui Eichi plecase imediat spre casă, pe jos. Poate și pentru că distanța era atât de mică, lui Eichi i se păruse că ceremonia fusese neînchipuit de scurtă.

După aceea Sone trăise singur în casă, doar cu o servitoare bătrână. La sfârșitul școlii primare dispăruse deodată, și în casă se instalaseră niște străini. Își amintea că auzise spunându-se că se mutase nu departe de districtul Shimojujo.

În acea zi, când se întoarse acasă, Eichi îi povesti surorii lui mai mari că se întâlnise din întâmplare cu Sone.

— Care Sone? își ridică ea chipul intens fardat, oprindu-se din cusut.

— Sone, ăla care locuia la două case de noi. Nu-ți amintești? Familia aia în care tatăl și servitoarea, iubita lui, s-au sinucis.

Sora lui stătu puțin pe gânduri.

— A, da, parcă-mi amintesc. Și cu cine zici că te-ai întâlnit?

— Cu Sone, ăla care era de vârsta mea. E la aceeași universitate cu mine.

Eichi se întinse pe spate pe *tatami,* în mijlocul camerei, ca și cum obosise să îi dea explicații. *Tatami*-urile deveniseră maronii și erau moi din cauza umezelii.

— Era în familia aia cineva de vârsta ta? murmură ea, reluându-și lucrul.

Tocmai terminase broderia fină de forma unei mici petale de pe pieptul unei hăinuțe de fetiță. În fiecare dimineață, după ce se farda cu grijă, sora lui se apuca de lucru. Mișcându-și cu atenție degetele cu unghii lăcuite în roșu, cosea întruna ba hăinuțe de fetițe, ba de băieței. Când le termina, pe pieptul fiecărei hăinuțe broda un mic model colorat.

— Începi o afacere? o întrebase Eichi suspicios, cu două luni în urmă, când o văzuse venind de la cumpărături cu un pachet plin cu tot felul de pânze.

— Am să confecționez hăinuțe de copii. Când o să am o sută, cincizeci de fetițe și cincizeci de băieței, le voi dona unui orfelinat, spusese ea.

Și de atunci, în fiecare zi, cosea de zor la mașină.

Eichi își ascunsese atunci un zâmbet ironic.

Deși fusese căsătorită trei ani, sora lui nu avusese copii, și mergând la un control i se spusese că are sterilitate congenitală. De atunci mai stătuse cu soțul un an. Soacra sa însă îl îndemnase pe soțul ei, care era singurul băiat din familie, să aibă legături cu o altă femeie. Când acea femeie rămăsese însărcinată, sora sa fusese alungată din casă.

Ținând cont de traiul de zi cu zi pe care îl duceau din cele câteva acțiuni pe care le primiseră moștenire de la părinți și din închirierea unei camere a casei părintești, a cumpăra pânză însemna cu siguranță a face risipă. Dar, între imposibilitatea de procreare a surorii lui ca femeie și acele lucrușoare de copii părea să existe o legătură strânsă și a-i interzice această activitate ar fi fost o cruzime din partea lui. Din contră, dacă astfel ea își putea umple timpul și uita de necazuri, nu era altceva de făcut decât să accepte tacit acea cheltuială.

Eichi o privea pe sora lui mirat, ca și cum ar fi privit un animal ciudat. Înainte să se căsătorească, fusese o femeie cu mișcări vioaie, care râdea deseori cu o voce cristalină. Se transformase într-o femeie cu ochi inexpresivi și care se mișca puțin și lent. Desigur anii aceia de căsnicie, plini de

o durere pe care Eichi nu și-o putea închipui, o schimbaseră atât de mult.

Chipul ei își pierduse și culoarea, și strălucirea, iar în ochii ei mari, altădată luminoși și vii, nu licărea nici o umbră de dorință, ca și cum s-ar fi resemnat. În fiecare zi își farda chipul cu un strat gros de fard, cu mișcări de copil. Albastru pe pleoape, contur de ochi maro, ruj de buze, creion pentru sprâncene, iar pe gene un strat gros și lipicios de culoare, ca gudronul uscat.

Și, în fiecare zi, de dimineață până seara, stătea în cameră și lucra, iar hăinuțele pe care le termina le punea una peste alta într-o ladă din dulapul din perete.

— Câte ai făcut? o întreba din când în când Eichi.

— Treizeci și două și o treime, răspundea ea cântărind din ochi hăinuța pe care o ținea pe genunchi.

— Câte ai făcut? o întrebă și în acea zi Eichi pe sora sa, care tocmai se ocupa de broderia unei hăinuțe.

— Cincizeci și două… și cam nouă zecimi, răspunse ea cu inocență, după o scurtă clipă de gândire.

Oare cum va fi viața surorii lui după ce va termina una câte una cele o sută de hăinuțe, cincizeci de fetițe și cincizeci de băieței, iar apoi le va dona, așa cum dorea, orfelinatului? Eichi se gândea uneori cu îngrijorare la faptul că acea activitate avea să se termine într-o zi.

2

A doua zi, când se întoarse de la cursuri, Eichi află că în lipsa lui Sone trecuse pe la ei neanunțat.

— Un domn Sone te-a așteptat până mai adineauri. Pentru că nu te mai întorceai, ți-a lăsat asta, spuse sora lui întinzându-i un plic alb.

Apoi, cu o figură cochetă, adăugă zâmbind:

— Mi-a povestit tot felul de lucruri. Pare un om tare simpatic.

Eichi se încruntă gândindu-se că Sone își permisese să vină așa, neinvitat, deși nu se văzuseră de atâția ani. Apoi privi bănuitor literele mici scrise cu creionul pe plic.

Sone îi scria că pleacă la muncă în insula Sado[6] și îl ruga să vină chiar în acea seară cu un rucsac cât mai încăpător în gara Ueno[7], pentru a-l însoți. Costul călătoriei, hranei și hotelului le achita el, Sone, și în plus îi plătea în avans trei mii de yeni pentru cele trei zile de muncă.

Citind aceste rânduri Eichi se schimbă la față. El era singurul în măsură să hotărască dacă se ducea sau nu. Dar conținutul scrisorii părea că ignoră acest lucru. Pe plic nu erau scrise telefonul sau adresa lui Sone ca să-l poată anunța în caz de refuz.

Eichi se hotărî în sinea lui să ignore acea scrisoare și să nu se ducă.

Dar pe măsură ce se însera hotărârea lui începu să se zdruncine treptat.

---

[6] Insulă din Marea Japoniei, faimoasă pentru minele ei de aur. *(n. t.).*

[7] Gară din Tokio, constituind un nod feroviar important. (*n. t.*).

Probabil că Sone, contând pe faptul că se duce cu el, cumpărase deja două bilete de tren. Îl cunoștea destul de bine ca să-și dea seama că Sone nu l-ar fi iertat niciodată dacă ar fi irosit acei bani din cauza lui. În afară de aceasta, din punctul de vedere al lui Sone, un refuz indiferent din partea lui Eichi ar fi fost de neacceptat, atâta vreme cât el venise în mod special până la Eichi acasă să îl roage și îi mai lăsase și o scrisoare.

Eichi își dădu seama că nu putea refuza. În plus, era curios să știe ce muncă făcea Sone de își permitea să-l plătească. Era imposibil ca Sone să aibă bani de facultate din fondurile familiei lui destrămate. Desigur că își plătea cursurile cu banii câștigați din acea muncă.

Eichi moștenise casa părinților, dar banii de-abia le ajungeau să trăiască, lui și surorii sale. Singurul mod de a mai câștiga ceva bani de buzunar erau meditațiile pe care le dădea după cursuri, așa că slujba atât de bine plătită propusă de Sone începuse să îl tenteze.

Se hotărî să se ducă. Tot căutând în dulapul din perete, găsi un rucsac mare, învechit.

— Pleci undeva? îl întrebă sora lui cu o privire înspăimântată.

— Mă duc cu Sone în insula Sado. Mă întorc poimâine, răspunse Eichi cu o voce înviorată.

Puse la un loc o salopetă, un hanorac și o șapcă de lucru.

Sora lui pregăti tăcută cina. Apoi, când Eichi cu rucsacul în spate se pregătea de plecare, îl conduse și îi spuse, clătinând tristă din cap:

— Să te întorci repede.

Avea expresia de îngrijorare și dezamăgire a unei soții care își ia la revedere de la soțul ei.

Locul de muncă al lui Sone era în orașul A, la o oră cu autobuzul de orașul Ryotsu[8] din insula Sado.

[8] Oraș situat în nord-estul insulei Sado, de unde sunt asigurate legăturile cu insula principală. *(n. t.).*

Pe drum, atât în tren, cât și pe vapor, Sone dormise bușteан. Îi spusese și lui Eichi să încerce să doarmă cât mai bine, ca să fie odihnit când aveau să ajungă la lucru. Eichi, care își primise banii în avans în gara Ueno, îl ascultă, așa cum își ascultă un angajat patronul, și dormi întruna. Așa că, atunci când ajunseră în orașul A, nu simțea nici un pic de oboseală după lunga călătorie de noapte.

Coborâră din autobuz în centrul orașului A.

De o parte și de alta a drumului se înșirau câteva hanuri, magazine cu produse de artizanat și case joase de pescari.

— Ce alb e orașul ăsta, nu-i așa? spuse Sone, apucând-o pe o alee îngustă care se făcea din drum. Și nordul peninsulei Tsugaru e tot așa de alb. Probabil culoarea Siberiei, care nu e departe, s-a extins până aici, adăugă Sone cu un zâmbet, continuând să meargă agale.

Scândurile din care erau făcute casele joase erau decolorate și crăpate, ca și cum ar fi fost puternic frecate cu o perie. Tot ce se vedea, atât pereții de scândură, cât și gardurile de zăbrele, era acoperit de praf alb, semănând cu niște fructe *kaki* zaharisite.

Pentru că trecuse sezonul, în oraș nu mai era picior de turist. Totul era scăldat în lumina și liniștea zilei de toamnă.

Sone spunea că munca lui consta în a aduna pietre funerare budiste. De fapt, mai ales stele funerare și mici statuete reprezentând zeitatea budistă *Jizo*[9], pe care apoi le vindea la niște magazine de antichități pentru străini.

— Adică le furi, nu-i așa? spusese Eichi, privindu-l fix, când își dăduse pentru prima dată seama despre ce este vorba.

— Te rog să nu vorbești așa! se încruntase Sone. A fura înseamnă a lua lucrurile cuiva fără să ceri permisiunea. Dar ceea ce vom strânge noi acum nu aparține nimănui. Ai să te convingi singur când ajungem.

---

9 Zeitate budistă care protejează copiii. (*n. t.*).

Și cu aceste cuvinte Sone tăcuse, părând foarte indispus.

Cu rucsacul gol în spate, Sone urca pe cărăruia îngustă și abruptă. Dintr-odată, jos, în vale, la picioarele lor începu să se distingă culoarea mării.

La o cotitură, privirile lui Eichi fură reținute de forma ciudată a unui munte care se înălța în fața lor. Vârful acelui munte părea retezat și avea forma lamei unui fierăstrău.

— Ala e muntele?

Sone, văzând că Eichi este interesat, se opri și privi spre munte.

— Se numește muntele Kaneyama. În epoca Edo[10] oamenii fără un acoperiș deasupra capului din capitală erau aduși cu forța aici și puși să muncească în minele de aur. Partea aceea zimțată e locul unde săpau ei sub cerul liber, iar mai jos sunt o mulțime de galerii ca pânza unui păianjen. Acum nu mai sunt însă exploatate.

Sone privi pentru un timp muntele, apoi, parcă amintindu-și de ceva, îi spuse încruntat lui Eichi:

— Îți mai spun o dată, ca să nu uiți. Te rog să nu vorbești nimănui despre locul unde mergem acum. Eu l-am descoperit și e o sursă importantă de venit pentru mine. Majoritatea oamenilor vin aici numai pentru a admira ruinele din muntele Kaneyama, apoi pleacă. Chiar și cei mai aventuroși nu merg decât până la fostul cartier al plăcerilor.

Dar, de fapt, urmele adevăratei bogății ale acestui oraș se află de cealaltă parte a muntelui. E locul unde se adunau aventurierii veniți să caute aur, dar și neguțătorii, și femeile ușoare. Oare unde au dispărut toți acești oameni? Își dorm somnul de veci în spatele muntelui. Pe măsură ce resursele de aur ale minei au secat, urmașii lor au părăsit aceste locuri. De aceea și cimitirul este părăsit. Știi ce zi e azi? Douăzeci și opt septembrie. Dacă nu ar fi părăsit, astăzi ar trebui să fie puse flori pe morminte

[10] Epocă din istoria Japoniei situată între 1600-1867. *(n. t.).*

pentru sărbătoarea morților[11]. Deci, dacă avem grijă să evităm mormintele cu flori, nu poate fi vorba de furt, nu-i așa?

Eichi se văzu obligat să încuviințeze. Apoi tăcu, plictisit de măsurile de precauție ale lui Sone și de bogatele lui cunoștințe despre acel loc.

— Să mergem, zise Sone, pornind la drum.

Probabil că, demult, de-o parte și de alta a drumului pietros fuseseră case, pentru că din iarbă se vedeau ici și colo ruinele unor garduri. Apoi drumul se îngustă brusc, pierzându-se printre tufișuri.

Deodată, Sone se opri și privi în tufișurile dese de bambus *sasa*[12] care creșteau de-a lungul drumului. Eichi se aplecă și el și privi printre frunze. Acolo se rostogoliseră nenumărate pietre de mormânt, pe jumătate îngropate și acoperite de mușchi gros. Majoritatea căzuseră unele peste altele, iar câteva de-abia se mai vedeau din pământ.

Sone scrută acel spațiu întunecat de sub copaci, apoi își reluă drumul, părând să nu fi descoperit acolo vreo pradă care să-l intereseze.

Apoi, pe ambele părți ale drumului începură să se înșire morminte.

Pe măsură ce urcau, se adânceau din ce în ce mai mult în desișul pădurii și, după o vreme, când ajunseră pe vârful unei mici coline, Eichi se opri fără să vrea în fața peisajului ce se întindea în fața lor. Dealurile și văile ondulau ca niște valuri imense, cât vedeai cu ochii. Și peste tot, pe dealuri și în văi, se vedeau pietre de mormânt înghesuite una în alta.

Mormintele aflate pe partea însorită a dealurilor se înșiruiau albe, ca pietrele dintr-o carieră, iar mormintele din văile umbrite erau toate de un verde-închis, ca și cum ar fi fost acoperite în întregime de mușchi. Încadrate

---

11 Obiceiul tradițional de a aduce ofrande morților în timpul echinocțiului. *(n. t.).*

12 specie de bambus cu frunze mari.

perfect în peisajul din jur, nu păreau să fie făcute de mână de om.

Asta nu e un cimitir, gândi Eichi.

Nimic nu lăsa să se simtă nici cea mai vagă prezență a omului. Mormintele erau ca niște pietre singuratice, fără nici o legătură cu ființa umană.

Mergând pe aleile cimitirului din vale, Eichi deslușise legăturile de familie între diferite morminte, după plăcuțele așezate pe acestea, și avusese senzația apăsătoare că este privit. Toate aleile aparțineau acelui spațiu străin omului și orice trecător necunoscut era un intrus.

În cimitirul care se întindea pe dealuri nu se simțea această senzație apăsătoare. Acolo nu era de fapt un cimitir, ci doar un loc de depozitare a pietrelor.

Sone se uită cu atenție la grămezile de pietre. Apoi se îndreptă hotărât spre un loc pe care îl fixase cu privirea. Printre pietrele de mormânt nu păreau să existe poteci. Dar prin tufișurile de bambus, puțin înalte, puteai să-ți croiești drum cu ușurință.

În primul loc pe care îl ochise Sone nu găsiră ce căuta acesta. Sone pipăi ușor suprafața unui felinar de piatră, înalt de cel puțin un metru, apoi se dădu puțin în spate pentru a privi întregul pe care acesta îl constituia împreună cu un alt felinar identic.

Apoi începu din nou să meargă, iscodind cu privirea în toate părțile.

Prima pradă a fost o statuetă care reprezenta zeitatea *Jizō* sub forma unui copil. Era cioplită parcă neîndemânatic și avea capul mare și alungit, ca și cum ar fi fost deformat, dar tocmai acest amănunt îi conferea un farmec deosebit. Mai ales pleoapele clar conturate printr-o linie sculptată în profunzime dădeau figurii statuetei expresia unui surâs trist.

— Numai cu ăsta și ne ies banii de drum, râse Sone, arătându-și șirul de dinți albicioși și mângâind pleoapele

mari și umflate ale statuetei. Pentru că globul ocular seamănă cu o caisă, sunt numiți ochi migdalați. Nu mi-am închipuit că o să găsim aici așa ceva! spuse Sone, cerându-i lui Eichi să-și deschidă rucsacul pentru a introduce în el statueta.

Rucsacul era greu. Dar mai ales senzația de răceală și duritate pe care o simțea în spinare și faptul că statueta se legăna într-o parte și în alta îi făceau mersul anevoios.

Peste vreo oră, Sone descoperi o statuetă minunată și delicată a zeiței *Kanon*[13] cu o mie de brațe. Fața îi era grațioasă, iar în vârfurile fiecăreia din cele o mie de mâini erau sculptați ochi. Sone, cu fața strălucind de fericire, îi explică lui Eichi că aceasta este o zeiță *Kanon* cu o mie de fețe și o mie de brațe.

Soarele asfințitului cobora încet și făcea să strălucească orbitor toată suprafața colinelor. Pe când se îndreptau spre drum printre morminte, Sone descoperi într-o vale mică o grămadă de *Jizō* în formă de copii. De departe păreau un pâlc de ciuperci.

Sone, care își pusese în rucsac statuia *Kanon,* coborî în vale cu pași mici și șovăitori. Era o grămadă de peste o sută de *Jizō,* toți de mărimea unui biberon. Sone se entuziasmă din nou, își dădu jos rucsacul și pătrunse în mijlocul grămezii. Strânse pe loc vreo zece *Jizō,* luându-i pe fiecare în parte în mână și privindu-le expresia.

— De fapt, am venit aici fiind convins că voi găsi astfel de lucruri. Aceste statuete *Jizō* se fac în memoria copiilor sacrificați[14]. Sunt ascunse în astfel de locuri și sunt greu de găsit. Parcă am dat peste un cimitir de elefanți, îți dai seama?

Înviorat, Sone se apucă să îndese statuetele în rucsacul lui și al lui Eichi.

---

13 Zeiță a compasiunii și fecundității, reprezentată cu o mie de brațe. *(n. t.).*

14 Practică a familiilor sărace de a sacrifica toți copiii care păreau plăpânzi pentru binele restului familiei. *(n. t.).*

Timpul trecu fără să-și dea seama. Se întunecase deja și pe colină începu să adie un vânt rece.

Amândoi își croiră drum grăbiți printre pietre și tufișurile de bambus. Când ajunseră în sfârșit la potecă, pe cer apăruseră stelele și totul era cufundat în întuneric. Mergeau amândoi fără să scoată o vorbă. Apoi, în sfârșit, ajunseră la drumul mare de unde începură să se vadă case luminate.

Eichi mergea în urma lui Sone, lac de sudoare. Sone îl conduse pe drumuri lăturalnice prin orășel, până ajunseră la intrarea unui han mare.

O slujnică veni și cei doi o urmară, așa, cu rucsacurile în spate pe un coridor pustiu. Era liniște ca și cum n-ar fi fost și alți călători. Camera lor avea vedere spre mare și strălucea de curățenie.

— Oare nu vom da de bănuit cu rucsacurile astea mari? întrebă Eichi îngrijorat, privind fața obosită a lui Sone.

— Tocmai de-asta am ales cel mai bun han. Aici nu te întreabă nimeni nimic. Consideră că am venit la mină, spuse Sone și se întinse pe spate pe *tatami*.

Făcură baie și apoi merseră să cineze. Sone, bine dispus, comandă două beri. Dar nici nu bău bine jumătate de pahar, că se înroși până în vârful urechilor.

— Scuzați, se auzi o voce de bărbat și ușa se deschise cu zgomot.

Se ivi un bărbat mic de statură, mai mult chel, purtând un impermeabil murdar.

— Sunt de la poliție. Ești Sone Kusuo, nu-i așa? se adresă el lui Sone.

Eichi se schimbă la față. Nu știuse exact de la început ce afaceri făcea Sone, dar, în măsura în care-l ajutase, îi era cu siguranță complice. Probabil cei de la han îi bănuiseră și anunțaseră în taină poliția, sau poate îi văzuse cineva când adunau statuile. Faptul că polițistul știa numele lui Sone demonstra că acesta era cunoscut în oraș ca făcând astfel de lucruri.

— Ce onoare! îi răspunse Sone zâmbind detectivului.

— Lasă asta! Cei de la han se tem că iar ai venit să faci isprăvi din alea.

— Nici vorbă. Dacă aș face lucruri din alea deseori, ar trebui să am o mie de vieți. Și în plus, de data asta însoțitorul meu e bărbat, spuse Sone zâmbitor, privind spre Eichi.

— Atunci e bine. Ăsta e un oraș liniștit și nu e bine să-l tulburi.

— Am înțeles, spuse Sone cu un ton de copil răsfățat.

— Tu ești prietenul lui? întrebă detectivul, întorcându-și privirea rece spre Eichi.

Acesta încuviință.

— El este cunoscut aici pentru fapte murdare. Ai și tu mare grijă, adăugă el, și, privindu-l din nou pe Sone, repetă:

— Atunci ne-am înțeles. Nu faci nimic rău!

Apoi plecă, trăgând încet ușa glisantă.

Sone, cu ochi strălucitori, râse, uitându-se la Eichi.

— E vorba despre statuete, nu? întrebă acesta, încă alb la față.

Sone negă. Apoi își plecă misterios privirile spre masă.

— S-a întâmplat acum o jumătate de an…

Fața lui Sone era încă schimonosită, ca și cum ar fi stat să izbucnească în râs dintr-o clipă în alta.

— Am venit aici împreună cu o femeie, să ne sinucidem. Am întrebat-o așa, într-o doară, dacă ar muri pentru mine și ea a zis că da. Am urcat pe munte și acolo am luat pilule. Ea a murit imediat, iar eu m-am întors singur a doua zi în zori în oraș.

Eichi îl privi intrigat la culme:

— Chiar voiai să mori? întrebă cu o voce stinsă.

— Nu știu nici eu prea bine. Da, cred că am vrut să mor, dar la poliție m-au acuzat că eu am luat mai puține pilule decât ea. Oricum, faptul că a murit pentru mine mi-a

dovedit că sentimentele ei erau adevărate, spuse el și ochii lui străluciră umezi.

Spunea, așadar, că numai moartea acelei femei putuse să-l convingă că ea îl iubea. Eichi își aminti brusc de moartea tatălui lui Sone. Tatăl lui murise într-adevăr din dragoste, și probabil că Sone, care era sânge din sângele lui, era incapabil să iubească fără să simtă moartea în preajmă.

Eichi înțelegea în sfârșit expresia de bucurie care se așternuse pe fața lui Sone. Desigur că acesta simțea o fericire nespusă la gândul că o ființă umană putea să moară pentru el.

— Căutând cu ea un loc potrivit, am dat peste grupurile de morminte.

— A! de-asta ai renunțat să mori? întrebă Eichi uluit.

— Nu, chiar voiam să mor, negă Sone precipitat, cu falsă seriozitate. Hai, nu fi rău cu mine! adăugă el răsfățându-se puțin.

…Noaptea, Eichi se culcă în aceeași cameră cu Sone. Acesta, puțin amețit de băutură, adormi și începu să sforăie imediat ce se băgă în așternut.

În copilărie se spunea despre Sone că era bolnăvicios și nu se dezvolta normal. Era incredibil că, în ciuda slăbiciunii lui, reușise să reziste morții tatălui său și destrămării familiei. Când Eichi îl iscodea, Sone ezita să vorbească despre mama lui, dar cu siguranță și aceasta îl abandonase și trebuise să se descurce tot timpul singur.

Și-l aminti pe micul Sone privind fix cadavrul acoperit de țânțari. În trupul acela plăpând sălășluia poate un duh al răului care avea o forță imensă și misterioasă. Și poate că acel duh îl îndemna să devasteze morminte și să facă o femeie să moară pentru el.

Îl privea cum doarme. Capul lui Sone se vedea de sub așternut. Silueta lui ghemuită se asemăna în ochii lui Eichi cu cea a unei sălbăticiuni mici, violente care doarme încolăcită pe câmp.

3

A doua zi dimineață plecară din orașul A cu autobuzul de ora șase.

Eichi simțea o imensă ușurare că putuseră să plece fără să fie interogați de poliție.

Din Ryotsu merseră două ore și jumătate cu vaporul, apoi după-amiaza plecară din Niigata[15] cu rapidul local și ajunseră în gara Ueno din Tōkyō pe la nouă seara. Cu statuetele în spate, merseră să cineze într-un restaurant din subsolul gării.

— Mi-a făcut plăcere să călătoresc cu tine, spuse Sone zâmbind.

Eichi schiță în silă un surâs.

— Vreau să mai discut ceva cu tine, adăugă Sone.

La aceste vorbe Eichi își ridică privirea.

— Locul unde stau acum în gazdă e oribil. Când am trecut pe la tine zilele trecute sora ta mi-a spus că aveți o cameră liberă. N-ai vrea să mi-o închiriezi, că tare mi-ar plăcea să locuiesc în cartierul unde am copilărit? Ei, ce zici?

Eichi îl privi și nu răspunse imediat.

Sigur, familia care stătuse cu chirie la ei se mutase de curând, și camera de la răsărit era liberă. De regulă o închiriau oricui care plătea, cu condiția să nu aibă copii. Chiar ar fi fost mai bine să știe acolo un prieten. Dar pentru Eichi era neliniștitor ca acela să fie Sone. După această călătorie simțea chiar că ar fi vrut să nu mai aibă

[15] Prefectură din insula principală cu ieșire la Marea Japoniei. *(n. t.).*

niciodată de-a face cu el. Ideea că acesta putea să locuiască sub același acoperiș cu el îl indispuse total.

— Nu știu ce să zic. Sora mea se ocupă de problemele astea. Trebuie să vorbesc întâi cu ea, spuse Eichi evaziv.

— Atunci e în regulă. Pe ea am întrebat-o când am trecut pe la tine și mi-a spus că pot să vin când vreau, zise Sone bucuros.

— A, da?

Eichi nu mai avu ce să zică. Dar faptul că în lipsa lui Sone vorbise astfel de lucruri cu sora lui îl indispuse și mai tare.

— Oh, m-am liniștit. Mulțumesc mult, spuse Sone, sorbind cu poftă din ceai.

Apoi continuă să se plângă de grosolănia gazdei actuale, de faptul că fata ei era murdară și că fumul de la crematoriul din apropiere intra în camera lui.

Peste o vreme, Sone achită nota de plată și urcară amândoi treptele.

Luminile firmelor străluceau, iar noaptea care învăluia orașul era atât de adâncă, încât străzile păreau niște râuri întunecate.

Ca și cum și-ar fi amintit deodată, Eichi întrebă, uitându-se la Sone:

— Cu statuetele din rucsac ce fac?

— Du-le la tine. Dacă tot mă mut… Ia un taxi, că sunt prea grele. Și pune-le, te rog, în camera mea, îi spuse Sone, dându-i o hârtie de cinci sute de yeni.

Apoi, făcându-i semn cu mâna puțin ridicată, se îndreptă spre stația de taxiuri.

Eichi îl privi țintuit locului. Trupul delicat al lui Sone părea că de-abia suportă greutatea rucsacului, iar mersul său era nesigur ca acela al unui bătrân împiedicat.

4

Peste două zile Sone se mută la ei. Camera pe care i-o închiriaseră fusese folosită pe vremuri drept spațiu pentru ceremonia ceaiului și se afla în fundul grădinii, departe de sufrageria lui Eichi și a surorii sale. Sone spunea că avusese nevoie de trei căruțe mari ca să-și aducă toate lucrurile.

— Prietenul ăsta al tău e cam ciudat! Și-a înșirat în cameră o grămadă de statuete budiste, spuse sora lui Eichi înfiorată, încruntându-și sprâncenele.

— Doar tu i-ai spus că poate să se mute aici! zise dur Eichi, gata să izbucnească.

— Eu am spus-o așa, într-o doară. Doar e prietenul tău, ce altceva puteam să spun? răspunse ea cu un ton de parcă ar fi socotit că numai el era de vină.

Îmbufnat, Eichi începu să fumeze cu gesturi neîndemânatice. Simțea totuși o oarecare satisfacție constatând că nici sora lui nu părea să-l placă pe Sone.

Pe seară, din fundul grădinii, apăru Sone în saboți *geta*[16].

— Vă mulțumesc mult că m-ați primit, spuse el, făcând o plecăciune politicoasă și oferindu-le o cutie de prăjituri.

Sora lui Eichi îi răspunse cu o plecăciune exagerată, din mijloc, cum făcea totdeauna, și îl întrebă cu o voce clară:

— Nu serviți ceaiul cu noi?

---

[16] Saboți (papuci) tradiționali japonezi formați dintr-un corp (*dai*) și element de prindere (*hanao*) și pot avea „dinți” care variază ca număr și înălțime.

Dar Sone refuză politicos invitația și, străbătând grădina cu pași repezi, se retrase în camera lui.

Lui Eichi purtarea extrem de rezervată a lui Sone îi dădea de bănuit. Se vedea influența bunei creșteri pe care o primise în copilărie. Își schimbase oare atitudinea de până atunci, simțind că sora sa nu-l plăcea? Sau îndelungata lui experiență de viață îl învățase eticheta dintre chiriaș și gazdă? Sora lui nu părea în mod special suspicioasă față de comportamentul lui Sone, dar în sufletul lui Eichi stăruia o umbră de îngrijorare. Din acea zi, Eichi începu să-l spioneze continuu pe Sone. Dar din seara mutării sale în casa lor acesta nu mai veni să-i vadă. În plus, în fiecare zi pleca îmbrăcat într-un costum bleumarin, purtând în mână ceva ca o statuie budistă învelită într-o pânză mov.

Spunea că are afaceri cu magazine de antichități pentru străini, dar probabil că mergea să vândă micii *Jizō* și pietrele funerare furate pe care le ținea în cameră. Acest mod de viață al lui Sone explica de ce, deși frecventau aceeași universitate, nu se întâlniseră niciodată până atunci. Oricum, atitudinea aceea reținută a lui Sone avu darul să-l mai liniștească pe Eichi.

— Ar putea să vină din când în când să stăm de vorbă! spunea uneori și sora lui, părând să se preocupe de soarta lui Sone.

Dar el continua să folosească numai poarta din spate, așa că nu aveau ocazia să-l vadă.

Într-o seară sună cineva, și când Eichi deschise văzu o fată cu o figură ștearsă.

— Domnul Sone Kusuo locuiește aici, nu-i așa?

Eichi confirmă.

Fata purta haine de culoare închisă, dar șalul roșu care se întrezărea de sub gulerul mantoului arăta, fără urmă de îndoială, cât era de tânără.

— Vă rog să-l chemați! Vreau să-i vorbesc, spuse ea palidă, cu o voce metalică.

— Nu știu dacă s-a întors, răspunse evaziv Eichi cu o expresie bănuitoare, simțind pericolul după lumina hotărâtă din ochii fetei.

Apoi se duse spre camera de ceai pe coridorul întunecat, lăsând-o să aștepte.

În cameră era lumină.

Când îl strigă, Sone deschise și apăru în fața lui în pulover.

— Salut, zise el zâmbitor.

— Te caută o fată. I-am spus oricum că nu știu dacă te-ai întors, spuse Eichi, privind fața nerasă a lui Sone.

— Are un chip rotund nu-i așa? Precis i-a întrebat adresa pe cei care m-au ajutat la mutat, spuse Sone încruntându-se.

Dar pe fața lui se citea mai degrabă încurcătura copilului prins cu o poznă.

— E fata fostei mele gazde. O pacoste de fată, murmură, ieșind din cameră și pornind pe hol.

Eichi îl urmă până în dreptul sufrageriei. Intră și trase peretele glisant. Apoi începu să tragă cu urechea la conversație.

— Cum de m-ai găsit? se auzi vocea răstită a lui Sone.

Eichi și sora lui se priviră. Se auzea cum fata spunea ceva înspăimântată, cu o voce joasă.

— Nu vreau să te văd. Dar, dacă tot ai venit, intră și închide, răsună până în sufragerie vocea dură a lui Sone.

Se părea că fata intrase. Pe coridor, în urma pașilor lui Sone, se auzi scârțâitul ușor al pașilor ei timizi.

— Cine e? întrebă în șoaptă sora lui Eichi, întrerupându-se din lucru.

— Fata fostei gazde a lui Sone. Vreo iubită de-a lui, cu siguranță, spuse Eichi indiferent și se întinse pe jos ca să citească ediția de seară a ziarului pe care îl desfăcuse larg.

Fata era cam de vârsta lui Sone, poate cu doi, trei ani mai mare. După cât de aspru îi vorbise, probabil că o considera bunul lui.

— Ce imprevizibil e domnul Sone! spuse de odată, ca pentru sine, sora lui.

Eichi privi profilul surorii sale, neștiind ce să creadă, pentru că vorbele ei puteau avea un dublu înțeles.

— E meșter în a atrage femeile. Le ademenește și pe urmă, după ce le are, le aruncă așa, fără nici o milă.

— Chiar așa o fi? zise sora lui gânditoare. După conversația lor, aș zice că ea e cea care se ține de capul lui. El s-a mutat la noi tocmai ca să scape de ea, pentru că se săturase.

Sora sa avea un ton categoric.

Eichi se posomorî. Era desigur posibilă și o astfel de situație, dar vocea surorii sale trăda sentimentele unei femei divorțate care nu condamna felul rece în care Sone o trata pe fată. Nu numai că nu îl învinovățea, dar îi mai găsea și scuze.

Îi venea s-o contrazică. Dar când îi văzu fața brăzdată de un zâmbet rece, se abținu și tăcu. Peste o vreme se auzi iar soneria și în același timp cineva intră pe poartă fără să mai aștepte să fie invitat.

Eichi alergă neliniștit la intrare.

— Aici locuiește cineva pe nume Sone, nu-i așa? întrebă cu buze tremurânde o femeie slabă, de vreo cincizeci de ani, de îndată ce îl văzu pe Eichi.

Acesta încuviință mecanic.

Părea că plecase în grabă de acasă, pentru că era îmbrăcată într-un chimono obișnuit de interior și era nepieptănată.

— Ea e aici, nu-i așa?

Eichi confirmă, speriat de paloarea femeii.

— Vreau s-o văd imediat! Unde este? întrebă femeia cu voce ascuțită, și scoțându-și încălțările năvăli deodată în hol.

Eichi, surprins de mișcarea ei, încercă instinctiv s-o oprească.

— Unde este fiica mea? Zice că se sinucide împreună cu Sone. A lăsat testament.

Ochii femeii, animați de o emoție violentă, se mișcau cu rapiditate, și se repezi să intre în casă, zbătându-se să scape de Eichi.

Tresărind, își dădu deodată seama că femeia era mama fetei cu șalul roșu. Oare fata venise la Sone hotărâtă să moară? Își aminti deodată povestea cu femeia care murise, pe care o auzise la hanul din Sado.

Fata era desigur în pericol. Eichi înțelegea clar disperarea acelei mame răvășite de spaimă. Îi făcu semn cu capul și o conduse pe hol.

Deodată se auzi un zgomot puternic, ca de lucruri aruncate, urmat de un strigăt scurt al fetei. Eichi începu să alerge și deschise larg ușa de la camera lui Sone.

— Ține-o bine!

Sone o ținea pe fată care, aplecată pe fereastra jumătate deschisă, încerca să se arunce. Dându-și seama probabil, de venirea mamei ei, voise să fugă.

Eichi se repezi în cameră și îl ajută să tragă trupul fetei pe *tatami.*

— Mineko! se auzi strigătul ascuțit al mamei.

Trupul fetei, care până atunci se zbătuse, se prăbuși fără vlagă și umerii începură să-i tremure violent.

În cameră era o atmosferă înghețată. Eichi și femeia stăteau în picioare, privind-o pe fată. Sone, așezat pe *tatami,* respira greu.

— Mineko, hai să mergem acasă! zise femeia, ajutând-o să se ridice.

Fata se ridică fără să se împotrivească, de parcă n-ar mai fi avut pic de putere.

— N-ai ce căuta la acest bărbat. Nu vezi că seamănă moartea în jurul lui? spuse femeia, aruncându-i o privire rece și ucigașă lui Sone.

Pe fața acestuia apăru un surâs amar.

— Haide, haide, o luă de umeri pe fată.

Ieșiră din cameră și merseră încet pe coridor.

Eichi le urmă buimac.

Ajunsă la intrare, femeia coborî în hol. Fiica ei își puse unul câte unul pantofii pe care mama sa îi aranjase cu grijă.

— Ne scuzați pentru deranj. Vă mulțumim pentru tot ajutorul, spuse femeia care părea că își regăsise calmul.

Se înclină spre Eichi cu ochii umezi. Apoi pe față îi reveni îngrijorarea și, apucând bine cu amândouă mâinile brațul fiicei sale, ieși afară.

Eichi rămase o vreme nemișcat. Apoi își aminti de Sone și se întoarse pe coridor.

Camera era deschisă și Sone stătea sprijinit cu spatele de un stâlp și cu picioarele întinse. Când își dădu seama că Eichi revenise, își ridică privirile umbrite și spuse cu un surâs încurcat de copil prins cu o poznă:

— Părinții nu recunosc niciodată când copiii lor greșesc. Cred totdeauna că numai ceilalți sunt vinovați. De-aia urăsc eu toți părinții, și până și pe fata asta am ajuns să o urăsc.

Eichi continua să-l privească în tăcere.

În cameră erau câteva statuete *Jizō* acoperite cu pânză mov. Una dintre ele, cu o figură inexpresivă, fusese răsturnată pe jos. Desigur că și în lăzile îngrămădite lângă perete erau îndesate statuete.

Cuvintele lui Sone sunau ca o justificare. Dar ce spunea el nu era în totalitate neadevărat. El, care fusese lipsit de dragostea părintească, avea o imagine preconceptă despre părinți, și dragostea oarbă a mamei care tocmai i se înfățișase nu făcea decât să-i intensifice acea ură.

Probabil că Sone îi propusese fetei să se sinucidă și ea venise hotărâtă s-o facă. Acest act fiind întrerupt exact de mamă, față de care Sone simțea și așa destulă ură, desigur îi sporise disperarea.

Sone privea la podea indispus. Silueta lui, șezând nemișcată în lumina slabă din cameră, părea că se

preschimbase într-una dintre acele statuete pe care le colecționa.

Dimineața următoare, îmbrăcat în uniformă de student, Sone străbătu grădina și veni să-l ia pe Eichi, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată până atunci.

— Vă rog să mă scuzați pentru situația de ieri, spuse el rușinat, înclinând capul spre sora lui Eichi care strângea masa.

Plecară amândoi, umăr la umăr. Frunzele copacilor care umpleau cimitirul începuseră să se veștejească și ici și colo se ridica fumul de la grămezile pe care le ardea îngrijitorul cimitirului.

— Sora ta s-a mirat tare, nu? întrebă Sone, cu ochi înviorați, în care nu se mai citea nimic din tulburarea serii precedente.

— N-a zis nimic, spuse Eichi sec.

— Probabil mă consideră un ticălos.

— Nu cred. Dar, în orice caz, e puțin intrigată de toate statuetele alea pe care le-ai adus în casă.

La aceste cuvinte, Sone zâmbi trist.

Mergeau pe drumul pietruit din cimitir care ducea spre gară.

— Apropo, dar sora ta de ce face atâtea hăinuțe de copii? întrebă Sone, privindu-l pe Eichi.

— N-a putut să aibă copii. Din cauza asta a fost alungată de familia soțului și confecționează acele hăinuțe ca să le doneze unui orfelinat. A devenit o obsesie. Ca bărbat, îmi vine greu s-o înțeleg, spuse Eichi cu un ton vizibil critic.

Simțea instinctiv că vrea cu orice preț să îl țină pe Sone departe de sora lui.

În acea zi Eichi se întoarse seara, pe la nouă, după ce își terminase lecțiile private pe care le dădea în Kanda. Sora sa stătea aplecată peste mașina de cusut și apăsa de zor pedala.

Eichi văzu deodată în alcov o statuetă cu o formă ciudată și o întrebă ce-i cu ea.

— A, aia? Mi-a dat-o domnul Sone.

Sora sa rupse ața cu dinții și se apropie de alcov cu o rochiță de fetiță, cusută pe jumătate, în mână.

— I-ai vorbit lui Sone despre problema mea, nu-i așa? Dar el a fost drăguț. Statueta asta reprezintă un *Jizō* protector al creșterii și dezvoltării copiilor. E o statuetă rară și sigur foarte scumpă, spuse ea, luând statueta pe genunchi, ca și cum ar fi îmbrățișat-o.

Într-adevăr statueta părea să reprezinte o femeie, avea o expresie duioasă și strângea la piept o bucată de piatră. La vârf, acea piatră avea forma unui copil nefiresc de mare.

Eichi se schimbă la față aflând de acest gest exagerat al lui Sone. Cum piatra nu avea o formă clară de copil, iar în partea de sus era tocită ici și colo, dădea impresia că este vorba de o formă de viață delicată, ca un fetus. O zeitate feminină ținând în brațe un fetus… Pentru femei care nu știau ce este maternitatea era desigur ceva ce putea constitui obiectul unor speranțe nerezonabile.

Sora sa ținea în brațe statueta care avea la piept fetusul. Silueta surorii lui, în mijlocul peticelor de pânză în dezordine, strângând în brațe statueta cu fetusul, era un spectacol dureros de viu al instinctelor sale sexuale și materne.

Eichi fu înspăimântat de viclenia cu care Sone alesese acel obiect. Sora sa, ținând astfel în brațe statueta, era, desigur, în pericol. Părea deja prizonieră în mrejele lipicioase pe care i le întinsese Sone. Probabil că blestemul ascuns în interiorul statuetei pusese stăpânire pe întreaga ei ființă mult mai mult decât își închipuia Sone.

Sora sa reașeză cu grijă statueta în alcov și se apucă să festoneze găurile pentru nasturi ale rochiței. Cu timpul, mâinile ei deveniseră din ce în ce mai pricepute și mai rapide.

— A câta e? întrebă Eichi, îngrijorat.

— A șaptezeci și una. Mai am douăzeci și nouă.

În vocea ei se simțea o undă de înviorare.

— Ce o să faci după ce le donezi orfelinatului?

La colțurile ochilor îi apărură mici riduri:

— Mă voi simți ușurată, fără îndoială. Nu voi regreta, spuse ea cu o voce ciudat de veselă, întorcându-și privirile spre statueta din alcov.

5

Din acea zi, Eichi nu-și mai putu înăbuși îngrijorarea pe care o simțea pentru sora lui.

Fața ei era luminoasă, dar Eichi intuia că nu avea strălucirea firească a unei femei normale. Gândind logic, ar fi fost de așteptat ca, după ce fusese respinsă de familia soțului ei, sora sa să nu piardă nici o ocazie de a ieși și a căuta să facă noi cunoștințe. Pentru o femeie care avusese legături trupești cu un bărbat timp de patru ani ar fi fost ceva normal.

Dar ea nu făcea altceva decât să coasă hăinuțe de copil, din zori și până seara, închisă în casă. Probabil că avea și o problemă psihică. Desigur că respingerea familiei soțului nu avusese ca motiv numai sterilitatea ei.

Era poate prematur să gândești că pentru o astfel de femeie faptul că strângea în brațe statueta adusă de Sone însemna că începuse să se simtă atrasă de el. S-ar fi putut spune că ființa ei era lipsită de posibilitatea de a mai iubi.

Poate că de la început nu existase nici un pericol. Simpatia pe care ea i-o arăta lui Sone părea să se concentreze de fapt asupra pietrei cu formă de embrion pe care statueta o ținea în brațe. Embrionul acela capta toate sentimentele ei de femeie sterilă, iar față de cel care i-l dăruise nu simțea decât recunoștință. Eichi se silea să se liniștească. Nici Sone nu se mai arătase de atunci, și nici comportamentul surorii lui nu îi dădea motive de îngrijorare.

Totuși, sentimentul surorii lui față de statuetă părea extrem de puternic. Când cosea așezată pe *tatami*, o așeza la îndemână, cât mai aproape de ea. Din când în când se oprea din cusut și o îmbrățișa. Mângâia fetusul statuii cu blândețe, ca și cum l-ar fi alintat. Într-o dimineață, Eichi îngheță când zări capul albicios al statuii ieșind din așternutul surorii lui. Se duse direct în camera lui Sone și îi spuse nemulțumit:

— Statueta pe care i-ai dăruit-o nu-i face de cât rău.

Sone încă dormea și ridicându-se din așternut își aranjă părul dezordonat.

— Acum doarme cu ea. Te rog să nu-ți mai bați joc de ea cu astfel de lucruri.

— Să-mi bat joc?!

Ochii lui Sone aruncară scântei.

— Desigur. E o cruzime să-i oferi o astfel de statuetă. Îi amintește nenorocirea ei cea mai mare.

— Ce tot spui? Eu i-am adus-o gândindu-mă că poate să o consoleze, spuse Sone încruntat, zâmbind amar.

Și cu o lumină stranie în ochi adăugă:

— Dacă vrei, i-o iau înapoi.

— Da, așa să faci! Nu suport să văd cum o strânge în brațe, spuse Eichi.

— Am înțeles. O să i-o cer înapoi chiar azi, spuse Sone indispus, apoi căscă, de parcă ar fi uitat de prezența lui Eichi.

Toată ziua cât a stat la facultate, Eichi nu avu o clipă de liniște. Oare sora sa, care dormea strângând în brațe statueta, avea să se despartă de ea numai la cererea lui Sone? Sone îi va spune probabil că a venit să o ia pentru că așa îi ceruse el, Eichi. Poate că ea se va supăra pe el și nici nu o va înapoia până la urmă lui Sone. Sone desigur nu o va forța, ci doar se va retrage cu un zâmbet ironic.

Eichi regreta imprudența de a-i fi cerut lui Sone să ia înapoi statueta. Cererea lui nu va avea desigur efect, ba

din contra, probabil că va intensifica simpatia surorii lui față de Sone.

Eichi se întoarse acasă cu inima grea. Sora sa cosea în sufragerie. Dar statueta nu era nicăieri, nici pe *tatami,* nici în alcov.

— Statueta ta? întrebă Eichi, privindu-i fața cu spaimă.

— I-am dat-o înapoi lui Sone.

Vocea ei era proaspătă. Pe fața ei nu se citea nici supărare, nici indispoziție.

Eichi era mirat. Să fi înapoiat statueta fără să se opună? Și în plus nu părea nici măcar dezamăgită că o pierduse.

Îi privi pe ascuns expresia feței. Era puțin îmbujorată, ca după o baie fierbinte, dar o umbră vagă de durere i se reflecta pe chip.

Oare sora lui putea îndura pierderea statuetei? Sau aflase de la Sone că Eichi, îngrijorat pentru ea, îl rugase să facă acest gest, și îi era rușine de atașamentul ei nebunesc față de statuetă?

Pe Eichi îl durea expresia feței ei. Nu înceta să se acuze, gândind că de fapt el fusese mult mai crud decât Sone, punându-l pe acesta să-i ia statueta.

Pe măsură ce zilele treceau, sora lui începu să coasă din ce în ce mai puțin. Când trecuseră zece zile de când dispăruse statueta, renunță deodată cu totul să mai coasă.

Își strânse toate acele și hăinuțele și se instală pe scaunul din răchită pus pe veranda care dădea spre grădină. Se uita ore întregi la vârfurile copacilor uscați, cu o privire pierdută.

Era anotimpul când cimitirul era cufundat în tăcere. Se auzea în apropiere cum îngrijitorul mătura frunzele uscate, iar fumul vioriu care se ridica de la arderea grămezilor de frunze ajungea și în grădina lor, trecând peste ziduri.

— Azi nu coși? o întrebă Eichi, privind-o îngrijorat.

— Am obosit, spuse sora lui cu o voce extenuată.

Îi răspunsese fără să-l privească, stând la plajă, cu ochelari de soare pe nas, ca pacienții unui sanatoriu.

Oare atât de mult o ajutase acea statuetă să își mențină echilibrul psihic?

— Să-i spun lui Sone să aducă înapoi statueta? o întrebă Eichi, privindu-i neliniștit chipul.

— Dacă vrei. Dar de fapt mi-e indiferent,

În vocea ei nu era nici un pic de entuziasm.

Eichi se duse îndată în camera lui Sone.

— Da' hotărăște-te odată! Ba zici s-o iau, ba zici c-o vrei iar înapoi. Tocmai am promis-o unui cumpărător. Pentru că, știi, astea sunt lucruri din care eu fac bani, spuse Sone înfuriat, întinzându-i statueta.

Eichi se întoarse în sufragerie și o puse în alcov. Apoi îi spuse surorii lui:

— Am adus-o înapoi.

Ea își înălță capul și își îndreptă privirea spre alcov. Dar îndată își rezemă din nou capul de jilț și încremeni cu ochii în zare. O fi oare supărată? Eichi îi observă atent fața.

Atunci, pe neașteptate, îl străbătu o vagă bănuială. Poate că expresia de tristețe a surorii lui nu avea legătură cu statueta. Dacă ar fi fost atât de atașată de aceasta, nu i-ar fi înapoiat-o în nici un caz lui Sone. Îi veni în minte fața palidă a lui Sone. Schimbarea din atitudinea surorii lui începuse din ziua în care statueta dispăruse din cameră. Adică din ziua când Sone venise aici ca să i-o ia.

A doua zi, lucru neașteptat, îl zări pe Sone în cantina facultății, ronțăind fără poftă pâine prăjită.

Eichi se apropie de masa acestuia și se așeză în mod intenționat lângă el.

— Cum merge afacerea? îl întrebă cu o voce voit prietenoasă.

— Merge, răspunse Sone detașat.

Eichi îi scrută fața. Și, peste chipul pe care îl avea dinaintea ochilor, se suprapuse fața surorii lui, cu privirea pierdută în zare.

Sone sorbi laptele cu înghițituri mici.

— Dacă tot veni vorba, nu vrei să mai mergi cu mine să mă ajuți la adunat statuete? îl întrebă Sone, ridicând privirea ca și cum și-ar fi amintit ceva așa, într-o doară. Statuete din acelea făcute pentru copiii sacrificați sunt foarte căutate și au preț bun. S-au vândut până la ultima. Sunt câțiva clienți care mi-au spus că mai vor și mă tot presează. Cred că în insula Sado mai sunt două, trei locuri ca acela pe care l-am descoperit data trecută. Vreau să plec cât de curând și voiam să te întreb dacă nu mergi cu mine. Acum, că au căzut frunzele copacilor, e mult mai ușor de căutat.

Eichi se încruntă, gustând din porția de orez *curry.*

— Nu vrei? Hai, că de data asta plata e mult mai bună.

Sone îi pândea reacția.

— Nu prea cred. Nu mi se potrivește munca asta.

— Chiar așa? spuse Sone indiferent, fără măcar să pară dezamăgit.

Privi pentru un timp inexpresiv cantina care răsuna de vocile studenților și zdrăngănitul tacâmurilor.

Apoi, într-o doară, îl întrebă pe Eichi:

— Ce face statueta surorii tale?

Buzele lui Eichi se crispară și răspunse ironic:

— Îmi pare rău, dar se pare că pe sora mea n-o mai interesează deloc.

— A, ce ciudat! spuse Sone cu o voce inocentă. Să mi-o iau înapoi? adăugă, zâmbind straniu, ca și cum ar fi vrut să-l întărâte pe Eichi.

Eichi, care sperase să ghicească ceva din intențiile lui Sone, simți o mare nemulțumire în urma acestei conversații.

În cimitir, în afară de conifere, toți copacii își pierduseră frunzele. Nu se mai zărea nici fumul grămezilor de la frunzele arse și nu mai rămăseseră decât mormintele, înșiruindu-se ca într-o expoziție.

Într-o duminică, sunară la poartă două femei îmbrăcate sobru. Una dintre ele făcu o plecăciune politicoasă și spuse:

— Aici locuiește doamna Kitaoka Sachiko? Suntem de la institutul Airin.

Lui Eichi numele acela nu-i spunea nimic. Întrebă, privindu-le suspicios:

— Despre ce este vorba?

Cele două femei tăcură, puțin descumpănite, apoi una dintre ele spuse:

— Am venit pentru că am auzit că doamna Kitaoka dorește să ne doneze multe hăinuțe de copii.

Cealaltă aproba din cap, zâmbind întruna. Tocmai atunci, părând că auzise conversația, apăru și sora sa dinspre sufragerie, alergând ușor cu pași mici.

— Vă mulțumesc mult că ați venit până aici să le luați, le salută ea cu o privire strălucitoare. Le aduc imediat, adăugă și fugi în sufragerie.

Începu să care în hol pachetele cu hăinuțele din dulapul din perete.

Eichi, fără să înțeleagă prea bine despre ce e vorba, o ajută, făcând mai multe drumuri să aducă pachetele cu hăinuțe.

Femeile se mirară văzând că era vorba de lucruri nounoute, și scoaseră strigăte de uimire când aflară că sora lui le confecționase ea însăși, una câte una. Apoi aduseră un căruț în care încărcară pachetele.

— Va veni și directoarea, să vă mulțumească personal.

Cele două femei salutară politicos, apoi plecară pe drumul din cimitir, una trăgând și cealaltă împingând cărușul doldora de hăinuțe.

— Câte hăinuțe ai făcut? întrebă Eichi, revenind, după ce le condusese.

— Optzeci și patru.

— Cum? Și le-ai donat înainte să ajungi la o sută?

Sora lui zâmbi trist.

— Doar nu făcusem un legământ să fie neapărat o sută, și chiar obosisem. Mă simt foarte ușurată, acum că le-am dat.

Se întinse ca după somn. Fața ei era luminoasă cum n-o mai văzuse de mult.

Fugi pe verandă, zburdalnică, și, punându-și mâinile în șold, privi ca un copilaș grădina.

Eichi, molipsit de veselia ei, o urmă pe verandă. Se apropie de ea.

— Ce o să faci acum? o întrebă el, grijuliu.

— M-aș căsători din nou. Dar, dacă nu pot avea copii, e imposibil, nu?

— Nu neapărat. Sunt și bărbați care nu-și doresc cu orice preț copii.

— O, dar nu are nici un rost, pentru că eu sunt cea care dorește să aibă copii.

Eichi regreta că atinsese acest subiect dureros, dar în mod straniu vocea surorii lui era liniștită.

— Am auzit că în prefectura Fukushima[17] e un loc cu ape termale care vindecă sterilitatea. E un loc rustic, unde trebuie să îți gătești singur, dar m-aș duce, murmură ea deodată.

Privea întruna grădina. După tonul ei, Eichi își dădu seama că aștepta un răspuns din partea lui.

— De ce nu te-ai duce? spuse el imediat.

— Chiar ai fi de acord? îl privi ea îngrijorată.

— Sigur. Ar fi bine să mai ieși și tu din când în când, spuse Eichi serios.

Fața ei se lumină din nou. Apoi, în tăcere, își îndreptă iarăși privirea spre grădină.

Rezerva ei îl impresiona pe Eichi. Sora sa, care părăsise odată casa părintească, se purta cu deferentă față de el, moștenitorul oficial al familiei.

— M-aș duce întâi la coafor, spuse ea cu o voce ascuțită.

---

17 Prefectură din nordul insulei principale a arhipelagului japonez. *(n. t.).*

Apoi se aranjă puțin în oglindă, își luă un pardesiu lejer pe umeri și plecă în grabă.

Eichi se simțea descumpănit, văzând-o deodată așa de vioaie și nerăbdătoare. De când fusese alungată, nu ieșise deloc și continuase să coasă hăinuțe de copil, iar el se obișnuise cu ea așa.

Probabil că, dăruind în sfârșit hăinuțele unui orfelinat, se simțea ușurată. Dar, chiar și destinația acelei călătorii pentru a-și schimba dispoziția era un loc care avea legătură cu sterilitatea ei. Oare atât de tare tânjea trupul ei după un copil?

Desigur însă că va veni un timp când va renunța și la acest lucru. Până atunci, putea s-o lase să facă tot ce voia.

Eichi luă mătura și începu să adune frunzele veștejite din grădină, care deja începuseră să se amestece cu pământul. Sora lui se întoarse abia pe înserat. Părul ei, aranjat după multă vreme, părea ciudat de dur și îi schimba complet înfățișarea. Gâtul era golaș, iar fața căpătase trăsături aspre, care o îmbătrâneau.

— Mi-am cumpărat o pălărie și un pulover, spuse și, desfăcând pachetul, scoase o pălărie de mohair alb.

Și-o potrivi cu grijă ca să nu-și strice coafura și întrebă:

— Îmi vine bine?

Pe față i se formară multe riduri mici și numai ochii erau ca de fată tânără.

Văzând-o pe sora sa, care nu mai ieșise de atâta vreme din casă, cu o pălărie ca acelea pe care le poartă fetele de douăzeci de ani, Eichi îngheță.

— Da, îți vine bine, răspunse forțat, încercând să-și ascundă asprimea expresiei.

Se făcuse ora de culcare. Sora sa își întinse lângă pernă un geamantan scos din dulap, în care îndesă prosoape și cosmetice. Apoi își puse pe cap un fileu și se culcă.

Fără să-și dea seama, Eichi zâmbi trist la acel mod copilăresc de a se bucura al surorii sale.

A doua zi, sora sa se sculă devreme, făcu ordine și pregăti micul dejun.

— La ce oră ai tren?

— La zece.

Era deja îmbrăcată cu o fustă maro și un pulover alb și se machiase. Probabil pentru că dormise adânc, avea o piele mai strălucitoare ca de obicei și tunsoarea devenise deodată lejeră.

— Dacă vine directoarea orfelinatului, transmite-i, te rog, salutări din partea mea, spuse ea pregătindu-se de plecare.

Eichi o conduse până la poartă. Acolo o întrebă deodată:

— Câte zile lipsești?

— Așa e… oare câte zile? zise ea, cu o față confuză, ca luată prin surprindere.

Eichi fu descumpănit. Apoi spuse blând:

— Nu-ți face griji, poți să stai cât vrei.

Aerul din cimitir era extrem de limpede. Sora sa, cu geamantanul în mână, mergea pe drumul pietruit cu pași nesiguri în pantofii ei cu toc înalt.

Apoi, la cotitura drumului, privi înapoi și cu corpul întors pe jumătate îl salută ceremonios din cap. Era un salut formal și rece ca al unui străin. Când silueta ei dispăru după cotitură, Eichi se întoarse în casă.

Sufrageria i se păru straniu de pustie fără ea. În același timp, se simțea ușurat ca pe vremea când ea era căsătorită și el ducea o viață independentă.

Pentru tânărul Eichi sora lui era o povară. Avea un sentiment de neliniște provocat de prezența acelei ființe umane care nu avea nici un țel. Și era posibil ca acea ființă să rămână acolo la nesfârșit.

I se întâmpla uneori să spere ca ea să-și găsească un soț și să plece de acasă. Acest lucru era de dorit nu numai pentru liniștea lui, ci și pentru împlinirea destinului ei de femeie.

Bău o sticlă de lapte cu înghițituri mari, ca pe vremea când locuia singur. În toată casa era liniște. Nu se simțea nici o răsuflare, ca și cum seninătatea cimitirului ar fi ajuns până acolo.

Eichi ședea nemișcat în acel ocean de liniște. Simți cum calmul îl pătrunde încet-încet, până în adânc.

Apoi, deodată, își dădu seama cu spaimă că era singur în toată casa. Își aduse aminte că Sone îi spusese că urma să plece în curând în căutare de statui.

Această liniște era nefirească. Cu siguranță doar el respira în casă. Eichi se ridică ca ars. Apoi ieși din sufragerie și porni pe coridorul rece.

În dreptul camerei lui Sone, se opri și îl strigă. Nu primi nici un răspuns.

Eichi deschise ușa glisantă cu grijă.

Camera pusă în ordine era cufundată în întuneric, obloanele fiind trase. În umbră se zăreau statuetele budiste, aranjate ca într-un cimitir. Printre ele erau și câțiva *Jizō* pentru copiii sacrificați pe care îi adunaseră împreună.

În mintea lui Eichi se produse un moment de confuzie. Sone spusese că vânduse până la ultima acele statuete. Oare nu plecase de fapt din alt motiv în călătorie? Nu l-o fi întrebat dacă merge doar așa, de formă, știind dinainte că îl va refuza?

Eichi scrută camera din prag. Faptul că Sone, care dormea de obicei până spre prânz, nu era la acea oră în camera lui îi dădea de gândit. Și cu toate acestea în cameră se simțea o boare ca și cum cineva ar fi fost acolo până cu o clipă mai înainte…

În tot trupul îi zvâcni sângele. Străbătu în fugă holul și se încălță.

Nu avea în minte decât imaginea surorii lui, salutându-l ceremonios de la cotitura drumului, începu să alerge pe drumul străjuit de pietre de mormânt.

Nu înțelesese de ce sora lui se grăbise să doneze hăinuțele de copii înainte să ajungă la o sută. Poate că, ademenită de Sone, sora sa hotărâse să moară. Picioarele lui, obișnuite din copilărie cu cimitirul, găseau cu ușurință drumul printre pietrele mormintelor. Acum era sigur că Sone, pentru a-și satisface orgoliul, o îndemnase la acest gest.

În sfârșit începură să se vadă scările de piatră care coborau spre gară. Eichi apucă balustrada de fier. Își îndreptă privirea asupra peronului aglomerat la acea oră de vârf.

Era, se pare, exact după sosirea trenului, pentru că un șuvoi de oameni se revărsa de pe scări pe peron, ca un brâu lat, negru.

La megafon se auzeau tare anunțuri amestecate cu fluierături, în timp ce un tren vopsit în culori vii sosea de-a lungul peronului.

Eichi își îndreptă grăbit privirea spre peron. Și deodată zări cu colțul ochiului un punct de culoare albă. Uitându-se mai bine, știu cu siguranță că era pălăria de mohair.

Coborî în grabă scările. Dar punctul alb dispăru împins în tren, amestecându-se în vâltoarea oamenilor, ca un buștean luat de curent. Trenul, care la sfârșit înghițise siluetele oamenilor, închise ușile cu grijă și se îndepărtă în viteză.

Își reaminti vocea surorii lui, spunându-i că merge la băi în Fukushima. Să mă duc oricum în gara Ueno, se gândi.

Coborî în fugă scările. Ajunse la cozile din fața aparatelor de cumpărat bilete. Scoase o monedă de zece yeni din buzunarul pantalonilor. Dar pe măsură ce coada înainta, simți cum începe să i se răspândească treptat în tot trupul un gol imens. Nu mai credea ce îi spusese sora lui.

Se așeză în fața aparatului. Stătea cu moneda în mână, neștiind ce să facă. Simți un brânci în umeri. Apoi, un

bărbat nervos întinse mâna și introduse prin fața lui moneda în fanta îngustă a aparatului.

Eichi stătea stingher, imobil ca un robot, privind absent la acel aparat ciudat care înghițea una după alta monedele călătorilor.

Redactor:
MONA ANTOHI

Tehnoredactor:
MANUELA MAXINEANU

Corector:
ELENA STUPARU

Apărut 2006
BUCUREȘTI - ROMÂNIA

Lucrare executată la ACCENT PRINT, Suceava